

*Сеєд Аліє
Хоменеї*

ПАЛЕСТИНА

НАЙВАЖЛИВША ПРОБЛЕМА
ІСЛАМСЬКОГО СВІТУ

Сецд Алис Хоменеї

В ім'я Аллаха, милостивого, милосердного

**ПАЛЕСТИНА. НАЙВАЖЛИВІША ПРОБЛЕМА
ІСЛАМСЬКОГО СВІТУ**

Вибрані висловлювання аятолли Хоменеї про Палестину

Перекладено за виданням:

The most important problem of the Islamic world: selected statements by Ayatollah
Khamenei about Palestine.

Imprint: Tehran, Enqelab Islami, 2012 = 1390

Переклав з англійської Осип Леміш

Зміст

Вступ.....	7
ЧАСТИНА I. ЗАГАЛЬНІ ПИТАННЯ.....	8
Розділ 1. Важливість палестинського питання.....	8
<i>Питання Палестини: найважливіша проблема ісламського світу.....</i>	8
<i>Бетул Макдес. Основний камінь спотикання.....</i>	8
<i>Звільнення Палестини: мета обговорення палестинського питання.....</i>	8
<i>Палестина: частина тіла ісламу.....</i>	9
<i>Стосунки між палестинцями та доля непалестинців.....</i>	9
<i>Війна за Палестину: війна за існування ісламу.....</i>	10
Розділ 2. Ісламська Республіка Іран та палестинське питання.....	11
<i>Підтримка палестинців: загальна політика Ісламської Республіки.....</i>	11
<i>Готовність іранської нації до боротьби.....</i>	11
<i>Палестина не є предметом переговорів.....</i>	11
<i>Ворожнеча Ірану з Ізраїлем: чому Іран став об'єктом негативної пропаганди.....</i>	11
Розділ 3. Сіонізм та Ізраїль.....	13
<i>Сіоністський режим: значно слабший, аніж кілька років тому.....</i>	13
<i>Гегемонія сіонізму над більшістю засобів масової інформації.....</i>	13
<i>Гегемонія сіонізму над більшістю глобальних владних центрів.....</i>	13
<i>Поступки перед Ізраїлем призводять до ще більшого насильства.....</i>	13
<i>Вороги користуються браком пильності мусульман.....</i>	14
<i>Ізраїльська змова про мир.....</i>	14
<i>Сіоністи не змогли досягти своїх цілей.....</i>	15
<i>Ізраїль є загрозою безпеки для всього регіону.....</i>	16
<i>Ізраїль є економічною загрозою для всього регіону.....</i>	16
<i>Вороги стають усе серйознішими після того, як побачили ісламське пробудження.....</i>	17
<i>Мета Ізраїлю: окрім нинішнього військового підкорення.....</i>	17
<i>Американський уряд та сіоністи: глухий кут у Палестині.....</i>	18
<i>Опозиція до Ізраїлю та Америки: заснована на ісламі.....</i>	18
<i>Мовчання ісламських спільнот та правозахисних організацій щодо ізраїльського поневолення.....</i>	19
Розділ 4. Захід, Америка і сіонізм.....	20
<i>Намір тихатих сил, які створили Ізраїль.....</i>	20
<i>Протиріччя Заходу: зусилля на захист тварин у той час, коли замовчуються постійні вбивства людей.....</i>	20
<i>Подвійні стандарти західної преси стосовно злочинів Ізраїлю.....</i>	20
<i>Подвійні стандарти Заходу стосовно тероризму.....</i>	21
<i>Із американської точки зору палестинці є терористами, а Ізраїль обороняється.....</i>	23

<i>Лібералізм: дискредитований питанням Палестини</i>	25
<i>Ворожість Америки по відношенню до груп джихаду</i>	26
Розділ 5. Ізраїль та мусульманські держави	27
<i>Недбальство мусульманських держав: причина, чому вороги досягли своїх цілей без перешкод</i> ..	27
<i>Зрадницька тиша арабських лідерів та ганебна позиція самопризначених палестинських лідерів</i>	27
<i>Зрада палестинської влади</i>	28
<i>Зрадницьке визнання Ізраїлю державами Перської затоки</i>	28
ЧАСТИНА II. ПЕРЕМОГИ ТА ПОРАЗКИ	30
Розділ 1. Історія окупації та уроки	30
<i>Окупація Палестини: довготривалий намір Заходу</i>	30
<i>Колоніальні цілі, що стоять за встановленням сіоністського режиму</i>	30
<i>Мета окупації Палестини</i>	31
<i>Три стовпи незаконного домінування сіоністів</i>	31
<i>Ізраїль: криза легітимності</i>	32
<i>Поразка Ізраїля в другій інтифаді</i>	34
<i>Результат «мирних переговорів»: стирання палестинського питання із пам'яті</i>	34
<i>Мусульманські нації ненавидять тих, хто веде переговори з Ізраїлем</i>	34
<i>Дві ілюзії: непереможність Ізраїлю та можливість мирного співіснування з ним</i>	35
Розділ 2. Перемоги та уроки	36
<i>Повстання палестинців зруйнувало всі розрахунки Ізраїлю</i>	36
<i>Самовіддана палестинська молодь становить загрозу рівноцінну тій, яку може становити армія</i>	36
<i>Посил 22-денної війни проти Гази</i>	37
<i>Поразки Ізраїлю в 33-денній та 22-денній війнах: ознаки стрімкого занепаду</i>	38
ЧАСТИНА III. ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ	39
Розділ 1. Обов'язок палестинського народу	39
<i>Обов'язок палестинців</i>	39
<i>Причина, чому палестинці мусять узятися за зброю</i>	39
Розділ 2. Відповідальність ісламської умми	40
<i>Байдужість мусульманських держав до Палестини: неприйнятна</i>	40
<i>Стовпи опору</i>	40
<i>Обов'язок усіх мусульман та усіх, в кого пильна совість</i>	41
<i>Допомога народу Палестини: спільний ісламський обов'язок</i>	41
<i>Обов'язок мусульман</i>	42
<i>Ісламська умма повинна піднятися</i>	42
<i>Відповідь на палестинський крик про допомогу: передумова для ісламської віри</i>	43

Розділ 3. День Кудс	44
<i>Обов'язок мусульман у день Кудс</i>	44
<i>День Кудс: символ протиборства правди і брехні</i>	44
Розділ 4. Відповідальність ісламських держав	45
<i>Обов'язок мусульманських народів та держав</i>	45
<i>Обов'язок ісламських держав: припинити експорт нафти задля конфронтації з Ізраїлем</i>	45
<i>Обов'язок мусульманських держав: розірвати усі відносини з Ізраїлем</i>	46
<i>Політичне, фінансове та пропагандистське сприяння</i>	47
<i>Значення відповідальності урядів</i>	47
<i>Уникнення нормалізації відносин із сіоністським режимом: необхідність для ісламських держав</i>	47
<i>Обов'язок арабських лідерів відповідати на злочини Ізраїлю</i>	48
<i>Спротив сіоністській злобі: можливий завдяки використанню можливостей ісламського світу</i>	48
Розділ 5. Відповідальність ЗМІ	49
<i>Обов'язок новинних агенцій</i>	49
Розділ 6. Відповідальність видатних мусульманських персоналій	52
<i>Обов'язок видатних мусульманських осіб</i>	52
Розділ 7. Відповідальність ісламських організацій	54
<i>Обов'язок паломників хаджу: зростаюче проникнення в політику</i>	54
<i>Відповідальність паломників хаджу в питанні Палестини</i>	54
<i>Відповідальність Організації ісламського співробітництва: захищати Палестину</i>	55
ЧАСТИНА IV. ЗЛОЧИНИ	56
<i>Злочини в Газі</i>	56
<i>Атака на Палестину та роздмухування розбрату як помста за Хезлоллу</i>	56
<i>Ізраїльський задум за фасадом здійснюваних злочинів</i>	56
<i>Повна підтримка Заходу ізраїльських злочинів</i>	57
<i>Помилка Хосні Мубарака під час облоги Гази</i>	57
<i>Світ ісламу: зайнятий сторонніми питаннями</i>	58
<i>Смертельна облава сіоністів на флотилію допомоги для Гази</i>	59
ЧАСТИНА V. СВІТЛІ ПЕРСПЕКТИВИ	60
Розділ 1. Рішення	60
<i>Переговори: заборонені й даремні</i>	60
<i>Національна віра: перевершує ядерну силу</i>	60
<i>Загальні настанови для боротьби із сіоністським режимом</i>	61
<i>Спротив народу Палестини: завада для Ізраїлю</i>	61
<i>Ліки для Палестини: іслам та єдність</i>	62

Розділ 2. Оманливості	63
<i>Оманливість: палестинське питання є арабським питанням</i>	63
<i>Оманливість: неможливо стерти Ізраїль</i>	63
<i>Іран опонує як окупаційній сіоністській державі, так і її народіві</i>	64
Розділ 3. Обіцяна перемога.....	65
<i>Божя обіцянка: звільнення Кудсу</i>	65
<i>Ізраїль та Америка: приречені на знищення</i>	65
<i>Героїчна оборона Палестини молодими поколіннями</i>	65
<i>Перемога: гарантована Святим Кораном</i>	66
<i>Божя обіцянка праведним муджагидам</i>	66
<i>Обіцянка єдиної ісламської ідентичності</i>	66
<i>Спротив піднімає прапор Палестини</i>	67

Вступ

Палестина залишається кровоточивою раною для мусульман світу і від початку Ісламської революції в Ірані й донині керівництво Ісламської Республіки Іран підкреслювало важливість палестинського питання для мусульманського світу.

Навіть до Ісламської революції, Палестина та несправедливість, що учинялась по відношенню до палестинців, були центральними темами революційного руху, очолюваного імамом Хомейні. Ця традиція має продовження й за нинішнього Верховного лідера Ірану, Сеєда Аліє Хоменеї, котрий за понад два десятиліття виразно пояснив та проаналізував питання Палестини для ісламської умми.

Ця книжка є збіркою найбільш яскравих висловлювань аятолли Хоменеї про Палестину.

ЧАСТИНА I. ЗАГАЛЬНІ ПИТАННЯ

Розділ 1. Важливість палестинського питання

Питання Палестини: найважливіша проблема ісламського світу

Питання Палестини є найважливішим питанням світу ісламу. Жодне інше міжнародне питання у світі ісламу не є більш важливим, аніж питання Палестини, оскільки домінування окупантів Палестини та Кудсу (Єрусалиму – прим. перекладача) над цією частиною ісламської умми є джерелом багатьох слабкостей та проблем ісламського світу.

Бетул Макдес. Основний камінь спотикання

Основний камінь спотикання інтифади Аль-Акса – це Бетул Макдес [Єрусалим]. Іншими словами, іскрою, яка розбудила злість палестинців стала образа сіоністами мечеті Аль-Акса. Реалізуючи їхню велику місію збереження святості однієї з найбільших ісламських святинь, палестинці вийшли на боротьбу проти сіоністів. Покладаючись на самопожертву, вони запалили священний вогонь боротьби і опору сіоністським окупантам.

Звільнення Палестини: мета обговорення палестинського питання

Щодо проблеми Палестини, метою є звільнення Палестини та ліквідація ізраїльського уряду. Немає жодної різниці між територіями окупованими до та після 1967 року. Кожен дюйм палестинської землі є частиною батьківщини для мусульман. Будь-яке немусульманське та непалестинське правління Палестиною є нелегітимним правлінням. Як говорив наш великодушний імам Хомейні, «Ізраїль повинен зникнути». Якщо палестинські євреї приймають ісламське правління, вони можуть жити у Палестині. Це не справа антисемітизму. Справа в тому, що мусульманська батьківщина окупована. Якби глави мусульманських країн не були б під впливом глобальних сил, вони змогли б досягти цього. На жаль, вони не спромоглися зробити це (вирішити палестинську проблему – прим. перекладача).

Палестина: частина тіла ісламу

Звісно, вони дуже злі через ті умови, що наявні протягом трьох останніх тижнів в окупованій Палестині (слова були сказані 20 жовтня 2000 – прим. перекладача) – через повстання молоді, через хоробрість палестинських чоловіків та жінок, через тверду рішучість та силу волі пригноблених і злих палестинців – вони постійно звинувачують різних людей за ці повстання. Палестинське повстання не спричинене Іраном. Палестинське повстання не спричинене народом Лівану. Палестинське повстання спричинене самими палестинцями. Палестинське повстання та інтифада були спричинені горем і стражданнями, що накопичилися у молодого покоління, що вийшло на арену з надією та динамізмом. Звісно, ми висловлюємо їм похвалу. Ми вважаємо їх частиною себе. Ми вважаємо Палестину частиною тіла ісламу. Ми відчуваємо, що палестинський народ та його молодь наші брати. І саме вони ведуть інтифаду вперед.

Стосунки між палестинцями та доля непалестинців

Такою є ситуація у Палестині. Питання Палестини не є жартом. Його не вдасться розв'язати легко. Сьогодні питання Палестини є найбільш фундаментальним питанням світового ісламу і воно переплетене із долею непалестинців у світі ісламу. Представники влади ісламських країн не повинні думати, що коли вони залишать народ Палестини у брутальних кігтях їхніх ворогів, то Ізраїль залишить мусульманські країни після того, як проковтне Палестину – звісно, цього ніколи не станеться.

Хадж може змусити світ ісламу відчути свою важку відповідальність. Хадж може допомогти мусульманським націям усвідомити, що їхня участь та прийняття вирішальної позиції з цього питання відповідає їхнім власним інтересам. Деякі люди вважають, що підтримка народу Палестини не входить до їхніх національних інтересів. Це величезна помилка. Якщо мусульманські нації не будуть покладатись один на одного та підтримувати один одного, вони легко стануть здобиччю ворожої агресії. Якщо світ ісламу буде об'єднаний, тоді мусульманські нації не будуть відчувати такого пригноблення як тепер. Те, що сталося з однією нацією, може трапитися і з іншою. Ісламська солідарність становитиме проблему для ворогів ісламу, для ворогів націй регіону і для міжнародних визискувачів. Ісламська солідарність не дозволить їм атакувати ісламські нації, коли б вони цього не захотіли і не запланували. Таким чином, підтримуючи палестинський народ, світ ісламу фактично буде підтримувати кожен ісламську країну і це гарантуватиме інтереси усіх ісламських країн. Це не тривіальна річ. Хадж даватиме мусульманам знання, єдність і рішучість. Таким чином, питання хаджу та повне використання потенціалу цього

священного обов'язку є дуже важливим для покращення ситуації усіх мусульман та ісламських країн у всьому світі. Будь-які зусилля чи робота, вчинені у цьому відношенні є цінними.

Війна за Палестину: війна за існування ісламу

Сьогодні ви ясно можете побачити, що виснажлива війна була замовлена проти всієї ісламської умми, а не лише проти якоїсь її частини. Ця війна має економічний, політичний, культурний, військовий та безпековий виміри та використовує сучасні витончені інструменти пропаганди. Те, що ви зараз бачите у Палестині, в Іраці чи в Афганістані не є війною проти однієї нації, і хоча вони поборюють палестинців, вони насправді ведуть війну проти існування ісламу в регіоні. Причина, з якої пихаті сили надають повну підтримку сіоністському режимові, полягає в їхніх намірах створити серйозні перешкоди для могутності та єдності ісламського світу. Завоювання Палестини – це ворота до завоювання усього ісламського світу. Ірак сьогодні – це ще одні ворота. Вони хочуть домінувати над ісламським світом.

Розділ 2. Ісламська Республіка Іран та палестинське питання

Підтримка палестинців: загальна політика Ісламської Республіки

Поліпшуючи становище, могутність та роль Ісламської Республіки Іран у регіоні та міжнародній системі в порядку зміцнення національної безпеки та підтримки національних інтересів із наголосом на:

... підтримці мусульман та пригноблених націй, як і раніше, особливо палестинського народу. (витяг із загальної політики п'ятого плану розвитку, що був анонсований Верховним Лідером 10 січня 2009 – прим. перекладача)

Готовність іранської нації до боротьби

Звісно, із волі Аллаха, в Ірані люди активно висловлюють свою підтримку Палестині, вони готові і стискають кулаки. Але ми не вважаємо за доцільне, що хтось окрім палестинців, – які повинні бути на сцені – пішов боротися пліч-о-пліч з палестинцями. Те, що має статися із нацією, не може статися з кимось іншим: це має статися із тією ж нацією.

Палестина не є предметом переговорів

Наша позиція у палестинському питанні чітка. Ми підтримуємо палестинську націю. Ми за звільнення Палестини. Наша ідея полягає в тому, щоб покласти край гріха на землі Палестини. Ми стверджуємо, що палестинці не почувуються у безпеці у себе вдома. Іслам проти таких умов і ми теж проти, навіть якщо інші держави сядуть за стіл переговорів і продадуть Палестину ворогу.

Ворожнеча Ірану з Ізраїлем: чому Іран став об'єктом негативної пропаганди

Сіоністи та ізраїльський окупаційний уряд є інструментами в руках Америки, яка, по правді кажучи, встановила цей окупаційний уряд з метою впровадження свого порядку на Близькому Сході. Засоби масової інформації, що афілійовані з Америкою або із сіоністами транслюють високоякісну негативну пропаганду у великих кількостях проти Ісламської Республіки, починаючи із першого дня Революції. Вони говорять будь-що, що спаде їм на думку. Наприклад, питання утисків прав людини – в які деякі люди в світі справді можуть повірити – одне із їх фальшивих звинувачень.

Вони кажуть: «Права людини утискаються в Ірані». І коли ми просимо їх назвати причину і навести кілька прикладів, вони показують список і кажуть: «Ці люди були страчені». Але ким були люди, яких стратили? Контрабандистами героїну і морфію. Іншими словами, люди, яких засудили на смерть, заслуговують того, що бути страченими більше, ніж один раз, якби це було можливо. І це ви називаєте утисками прав людини? Вони кажуть: «Іран – терористична держава». Коли ми їх запитуємо чому вони називають Іран терористичною державою і чому вони стверджують, що Іран поширює тероризм, вони кажуть: «Гляньте, що роблять люди у Палестині та в Лівані». Гарзд, яке це відношення має до Ірану? Звісно ж, немає сумніву, що деякі люди у Палестині та у Лівані пробудились і отримали натхнення від Ісламської Революції. Ці люди кажуть: «Чому ви привели бездомних сіоністів, які стали узурпаторами, створили фальшиву державу Ізраїль і допомогли їй домінувати над Ліваном та Палестиною?». А як це пов'язано із Іраном? Якщо певне число людей, захищають свої домівки, чи означає це що вони терористи? І чи означає це, що Іран експортує так званий тероризм?

Розділ 3. Сіонізм та Ізраїль

Сіоністський режим: значно слабший, аніж кілька років тому

На щастя, у нас добре становище сьогодні. На противагу, становище наших ворогів та опонентів ненадійне. Як я говорив учора і позавчора, сьогоднішня Америка вже не є тією, якою була 10 чи 15 років тому. До того ж, сіоністський режим вже не є тим, яким він був кілька років тому: він отримав серйозний удар. (сказано у 2006 – прим. перекладача)

Гегемонія сіонізму над більшістю засобів масової інформації

Сіоністи мають вплив на більшість ворожих пропагандистських машин. Більшість відомих світових ЗМІ належать сіоністам. Деякі з відомих радіостанцій також належать їм. Сіоністи поводяться наче пес на прив'язі у нахабних наддержав. Їхня роль – гавкати, кусати й атакувати різних людей. Від них не слід очікувати, що вони поводитимуться інакше. Звісно ж, ніхто ними не турбується. Але якщо хтось візьме і подивиться на їхню пропаганду протягом різних епох, той побачить приголомшливі речі.

Гегемонія сіонізму над більшістю глобальних владних центрів

Сьогодні ми маємо справу із великим ворожим табором, що складається зі світових сил. Цей табір сформований у міжнародних центрах сил – фінансових та економічних наддержав – які здебільшого контролювані сіоністами та великими капіталістами. Цей табір використовує все що може задля конфронтації з Ісламською Республікою. І, на жаль, всередині країни є люди, що знаходяться під їхнім впливом. Певні люди приєдналися до опозиційного табору і намагаються здійснити удар. На жаль, це факт. Однак серед людей також є пильні, обізнані та вмотивовані. І вони діють активно. Вони благочестиві. Вони цікавляться принципами Ісламської Республіки та її підґрунтям. Ось це правди, на яких заснована Ісламська Республіка. На щастя, ми зробили прогрес протягом останніх років.

Поступки перед Ізраїлем призводять до ще більшого насильства

Іранці усвідомлюють цю правду й інші нації повинні зрозуміти це. На щастя, багато ісламських та вільних націй в світі більш-менш розуміють цю проблему. За 45 років, які минули після окупації Палестини (сказано у 1992 – прим. перекладача) я дійшов висновку, що все більше арабських держав та палестинських організацій поступилися, а нахабство і насильство з боку ворогів

зросло. Як наслідок, палестинці мають лише один спосіб звільнити себе: це збройна і самовіддана боротьба, яку слід вести як у Палестині, так і за її межами. Обов'язок усіх мусульман світу – сприяти цій ісламській боротьбі.

Вороги користуються браком пильності мусульман

Ісламська умма повинна залишатись пильною і повинна пам'ятати цей свій обов'язок. Вороги Бога користуються браком пильності мусульман, інакше наскільки сильними були кілька сотень тисяч сіоністів, які розпочали це? І сьогодні їхнє число зросло до кількох мільйонів, не дивлячись на всі протести, які вони викликали в світі. Якби глави ісламських держав були пильними і якби ісламські нації були пильними, то чи змогла б тоді американська підтримка врятувати Ізраїль? Ясно що ні. Мусульмани перестали бути пильними і ось чому вороги змогли проявити свою силу. Наші вороги не є аж такими сильними: це ми не впевнені у своїх силах.

Ізраїльська змова про мир

Звісно, апеляція до слова «мир» сьогодні – це хитрість, яку використовують сіоністи й ті, хто їх підтримку – Америка є їхнім найбільшим помічником. Вони кажуть: «Домовтесь про мир. Які у вас є непорозуміння?» Так, мир це добре, але де і з ким? Уявіть, що хтось увірвався у ваш дім, почав бити вас, образив вашу дружину й дітей, захопив дві з половиною кімнати вашого дому із трьох, які у вас були і потім сказав: «Чому ви скаржитеся до різних людей? Чому ви продовжуєте боротись? Давайте домовимось про мир». Хіба це мир? Мир буде доречний коли окупант залишить будинок і тоді, якщо між вами будуть проблеми, інші можуть долучитися і допомогти вам домовитись про мир. Ви сидите у нашому домі. Ви вчинили багато злочинів на нашій батьківщині і якби могли здійснити іще більше злочинів, то здійснили б. Сіоністський режим продовжує атакувати південь Лівану майже щоденно. Він атакує не ліванських солдат, а скоріше села і школи у південному Лівані. Кілька днів тому (сказано 31 грудня 1999 – прим. перекладача) сіоністський режим атакував школу в південному Лівані, убивши малих дітей. Ці діти не атакували сіоністів і не мали жодної зброї. Природа сіоністів агресивна. В той день, коли сіоністи увійшли до південного Лівану і вбивали людей, як вони це робили у Дейр-Ясіні та інших місцях, ніхто не кривдив їх. Принаймні ті люди, яких вони вбили, не робили нічого такого, що б заслуговувало на це. Звичайно, частина хороброї арабської молоді боролась проти них. І тоді вони казали: «Чому ви вторглися до нашого дому і робите усе це?» Однак люди, ображені сіоністами і були змушені залишити свої ферми і села через різанину, не робили нічого.

Отже, агресія є частиною природи самого режиму. Із самого початку, сіоністський режим був заснований на примусі, насиллі, жорстокостях, і надалі лише вдосконалюється в цих характеристиках. Він не може й не буде робити якийсь прогрес без жорстокості та примусу і ви усе ще стверджуєте, що палестинці повинні досягти миру із цим режимом?! Який мир? Ніхто б не воював з ними, якби вони не були жадібними. Іншими словами, нехай вони повернуть Палестину її реальним господарям, заберуться геть, або нехай попросять в уряді Палестини дозволу частині з них або усім їм залишатись у Палестині. Війна почалась після того, як вони вдерлися до палестинських домівок. Вони вигнали палестинців з їхніх домівок й нині поводяться з ними жорстоко. Вони також стали поширювати своє насильство на інші країни регіону. Нині вони є загрозою для усіх націй. Таким чином, мир, який вони намагаються укласти – стане кроком для подальшої агресії. Якщо такий мир буде укладений, він стане лише відпочинком перед підготовкою до наступної агресії.

Сіоністи не змогли досягти своїх цілей

Звісно, палестинська нація виконує свій обов'язок і бореться так, як належить гордій та хоробрій нації. Кожен із нас має знати, що репресивний і окупаційний сіоністський режим провалив свої операції. Він не досяг ніякого успіху й розбився об волю палестинців. Метою цих операцій було придушення інтифади Бетул Макдес. Метою було змусити палестинців підняти руки і здатися. Метою було поставити під сумнів гордість палестинського народу та їхню мотивацію до звільнення. Але вони отримали все навпаки. Сьогодні рішучість палестинського народу лише зросла і сьогодні вони краще усвідомлюють питання Палестини, аніж до того, як почали інтифаду. Сьогодні розмах ворожості, злоби й бруталності цього режиму і його співучасника – Америки – очевидний для народу Палестини.

Коли нація починає розуміти, що не має іншого вибору, окрім хороброї смерті, тоді ніщо не може стати завадою на її шляху. Ані сила сіоністів – яку складають танки, артилерія та інше озброєння – ані політична та фінансова могутність їхнього захисника, Америки, не відіграють ролі. Був день, коли палестинська нація пов'язувала свої надії із сидінням за столом переговорів та здобуттям так званого визнання, але ці дні минули. Стало ясным, що сидіння за столом переговорів з ворогом є марним. Сьогодні палестинський народ усвідомив це і робить те, що вважає за потрібне. Палестинські матері, палестинська молодь, палестинські жінки й чоловіки долучилися до боротьби.

Важливо, щоб ісламський світ виконував свої обов'язки. Ісламський світ складається із мусульманських народів та їхніх урядів. Уряди мають певні обмеження щодо обговорень, але їхні нації не мають жодних обмежень. Релігійні вчені, інтелектуали й ті, хто може впливати на громадську думку також не мають обмежень і повинні діяти. Їхні дії також допоможуть їхнім урядам. Якщо сьогодні мусульманський народ, особливо арабський, ясно і безупинно виявлятиме рішучість підтримати палестинський народ у своїй країні, це буде перевагою для уряду, оскільки уряд зможе використати їхню підтримку палестинців як інструмент на дипломатичній арені й тиснути на ворогів.

Ізраїль є загрозою безпеки для всього регіону

З точки зору безпеки, Ізраїль є загрозою не лише для свого власного народу, а й для усього регіону. Тому, що у них є ядерний арсенал, який вони продовжують нарощувати. ООН декілька разів робила їм зауваження щодо цього, але вони їх ігнорують. Звичайно ж, їхня зневага до ООН підкріплена їхньою американською підтримкою. Це означає, що американський режим, значною мірою, відповідальний за злочини, вчинені сіоністами та їхнім окупаційним режимом.

Ізраїль є економічною загрозою для всього регіону

З економічної точки зору, Ізраїль також є загрозою для всього регіону. Сіоністи, що правлять Палестиною запропонували нову тезу «новий Близький Схід». Що це означає? Це означає, що новий Близький Схід має бути сформований навколо Ізраїлю, який поступово має здобути економічну перевагу над арабськими країнами й іншими націями, таку перевагу, яку нині мають багаті нафтою країни Близького Сходу. Це є метою сіоністів. Деякі з урядів регіону не є пильними. Коли хтось їх критикує, вони відповідають, що не мають жодних зв'язків з Ізраїлем, а лише пустили ізраїльських бізнесменів до свої країн. А це саме те, чого сіоністи хочуть. Вони хочуть, щоб Ізраїль, підтримуваний Америкою, здобув перевагу над незнаючими та слабкими урядами деяких держав. Вони хочуть, щоб Ізраїль зайшов до їхніх країн і взяв під контроль економічні та фінансові ресурси. Це величезна загроза для регіону. Більша за будь-яку іншу загрозу. Нехай Господь попередить цей день і Він зробить це. Мусульманські нації ніколи не дозволять цьому статися. Однак план сіоністів полягає в тому, щоб взяти під контроль владні центри різних країн, покладаючись на економічні зв'язки. Таким чином, з точки зору ісламу,

економіки, безпеки, політики та гуманітарної точки зору, існування Ізраїлю є величезною загрозою для націй та країн регіону.

Вороги стають усе серйознішими після того, як побачили ісламське пробудження

Після того, як Ісламська Революція показала ефективність ісламу, вороги ісламу стають усе серйознішими. Ісламська Революція спричинила появу нового антиісламського табору лише тому, що представила іслам для світу таким, який виступає проти пригноблення. Ідея революції полягає в тому, що справжні мусульмани не повинні поступатися перед кривдниками і глобальною системою гегемонії. Це викликало неймовірну злість у гегемонів і задля конфронтації з ісламом був сформований новий табір.

Приклади ви можете бачити у будь-якій частині світу. Подивіться що вони роблять із мусульманами у Європі. Ви можете побачити, що в Африці християнські місіонерські рухи займаються лише конфронтацією проти чистого ісламу. Ви можете побачити, що ісламські рухи зазнають утисків навіть у мусульманських країнах. Подібні речі існують всюди в тій чи іншій формі. Ви можете побачити маніфестації в інших країнах, наприклад в Індії. Питання про мечеть Бабрі – це одне із питань про мечеть, яке деяким людям може здаватися незначущим, але воно не є незначущим. Воно показало, що вороги ісламу навіть можуть підбурити групу людей зробити щось проти того, що є священним для ісламу та ускладнити життя мусульман.

... У кожній частині світу з'являються нові ворожі рухи, спрямовані проти ісламу. Наявність цих рухів говорить про одне: мусульмани повинні більше захищати іслам й вони повинні вважати себе солдатами ісламу в повному сенсі слова і відповідати вимогам солдата. Поза сумнівом, ворог не зможе робити що завгодно для побороення цього народного ісламського руху. Іслам та мусульмани – ті, що сповнені рішучості встати і захистити іслам – звичайно переможуть.

Мета Ізраїлю: окрім нинішнього військового підкорення

Із точки зору тих, хто окупував Палестину, питання Кудсу іще не закрите. Ніхто не повинен думати, що окупанти сіоністи та їхні захисники у світі хочуть лише окупувати Палестину і встановити там свій уряд. Не слід вважати, що сіоністи вже досягли цих цілей і питання закрите. Це не аргумент. Ізраїль, як ми знаємо, не зміг досягти своєї основної цілі, тому домагався встановлення окупаційного сіоністського режиму в Палестині. Їхня мета полягає в іншому.

Їхня мета – створити державу із більшою територією, ніж та, яку вони вже змогли окупувати, і з більшим населенням, аніж є нині.

Ви ж бачите, що коли офіційна ізраїльська статистика свідчить, що в окупованій Палестині мусульманське населення швидше збільшується, ніж число сіоністських емігрантів, вони почали докладати більше зусиль – за допомогою владних центрів, які їх підтримують – імплементують свій старий план, заохочують сіоністів приїзати до Палестини. Отже, сіоністи ще не досягли своєї основної цілі.

Американський уряд та сіоністи: глухий кут у Палестині

Стосовно сіоністських окупаційних сил та їх войовничого союзника Америки, якщо хтось добре подумає над питанням Палестини, то зрозуміє, що американський уряд та сіоністи впевнено зайшли в глухий кут у Палестині. Для них немає ані шляху вперед, ані можливості відступу. Вони приречені на поразку. Молоде покоління палестинців уже пробудилося й усвідомило, що боротьба є їхнім єдиним шансом вийти із лещат ворога. Вони усвідомили, що участь у міжнародних зустрічах і догоджання окупантам та їхнім союзникам не є шляхом звільнення Палестини. Вони усвідомили, що повинні піднятися, зібратися з думками і докладати рішучі зусилля і жертви задля досягнення своєї цілі. Палестинці добре усвідомили цей висновок. Отож, вони опираються. Якщо це відчуття йде від релігії та має віру в монотеїзм – як це, на щастя, має місце в Палестині – тоді це відчуття ніколи не згасне. Я сподіваюсь Аллах Великий наблизить перемогу палестинців.

Опозиція до Ізраїлю та Америки: заснована на ісламі

Найважливіше, що провокує ворожість супроти Ісламського Ірану із часів великодушного імама Хомейні, це те, що уся політика нашої країни визначається ісламськими стандартами. Кожна установка приймається або відхиляється на основі ісламського критерію. Усі політичні позиції базуються на принципах ісламу.

Мусульманським урядам заборонено вести переговори із сіоністами, оскільки це буде означати виселення палестинців із Палестини і дозволить ворогу окупувати Палестину навіки.

Іран підтримує палестинців та інші поневолені мусульманські народи, тому що Святий Коран ясно говорить нам про важливість підтримки пригноблених: «І чому б вам не боротися на шляху Аллаха заради слабких чоловіків, жінок і дітей, які говорять: Господь наш! Виведи нас із цього міста,

жителі якого є несправедливими. Даруй нам від Себе покровителя, даруй нам від Себе помічника!» [Коран 4:75].

Іран виступає проти гегемонії Америки та її втручання у справи ісламських країн та у справи всіх поневолених країн, бо Святий Коран говорить: «О ви, які увірували! Не беріть собі друзями Моїх ворогів і ворогів ваших! Ви зустрічаєте їх з любов'ю, тоді як вони не вірують у істину, що прийшла до вас.» [Коран 60:1]. В Ірані вирішили, що настанови богослова повинні бути джерелом закону та критерієм законодавства. Саме тому в Ірані вірять, що гідність, незалежність, добробут, матеріальне та духовне вдосконалення нації полягають в імplementації настанов богослова.

Результат – підбадьорені інтервенцією сіоністських змовників – лідери табору пихатості вважають Ісламський Іран своїм архіворогом і виступають проти Ірану як тільки можуть.

Мовчання ісламських спільнот та правозахисних організацій щодо ізраїльського поневолення

Чому світ не чинить опору? Чому ісламські нації зберігають мовчання щодо усіх цих трагедій та злочинів? Від чого залежать Ізраїль та сіоністські вороги? Чи справді Америка настільки сильна, що викликає страх у серцях службовців та політиків ісламських держав? Нації повинні пробудитись і встати. Вони бачать, що сьогодні так звані правозахисні, благодійні та гуманітарні організації – як би вони не називалися – нічого не роблять і всі їхні твердження виявляються фальшивими. Хіба вони цього не бачать?

Окупаційний, пригноблюючий та хуліганський уряд вбиває немало беззахисних людей, як дорослих, так і дітей, підлітків, молодь у їхніх домах та вулицях, а світ ніяк на це не реагує. Однак, якщо палестинська молодь у відповідь вбиває двох чи трьох сіоністів, люди із різних частин світу повністю змінюються й висловлюють жаль. Який жаль? Він (палестинець) здійснив правильний вчинок і заслуговує подяки. Нація, що не може захистити своїх прав, має бути готовою до приниження. З першого дня, палестинці не були пильними, тому вороги здобули над ними перевагу. Сьогодні палестинці пробудились. Мусульмани пробудилися в Палестині.

Розділ 4. Захід, Америка і сіонізм

Намір пихатих сил, які створили Ізраїль

З першого дня і до сьогодні, нахабні та колоніальні держави світу створили і зберегли окупаційний ізраїльський режим як інструмент утиску арабських держав, а також ісламських держав близькосхідного регіону. Вони планують тримати цей отруйний кинджал у серці ісламського світу завжди. І сьогодні Великий Сатана (США – прим. перекладача) тримають цього тренованого пса на прив'язі. Тож не дивно, що систематичні порушення міжнародних правил та прав людини в найгірший спосіб, повторювані атаки на сусідів, відкриті терористичні операції, викрадення, а також щоденні нагромадження атомної та подібної зброї – що вважалося б надзвичайною подією, якби це зробила якась інша держава, що не перебуває у тісних зв'язках з Америкою та іншими силами – прийнятні для сіоністів. Не дивно, що такі дії не є підставою для протесту з боку нахабних сил світу, особливо Великого Сатани.

Протиріччя Заходу: зусилля на захист тварин у той час, коли замовчуються постійні вбивства людей

Сьогодні злі та сатанинські сили – а саме, нахабні сили, представлені Америкою – піднялися проти людства та людській цінностей. Життя мільйонів людей нічого не вартує для них. Ви бачите як Ізраїль вбиває, калічить, виселяє і порушує спокій десятків тисяч людей, розлучає дітей з батьками на 15, 16 днів, але нахабні сили в світі ніяк на це не реагують. Ці люди створюють свої організації, що лицемірно тринькають гроші на порятунок kota, який провалився в яму. Або інколи вони прикидаються такими філантропами, що навіть ми, які їх добре знаємо, не відрізняємо, чи вони щось говорять із симпатій, чи з лицемірства.

Подвійні стандарти західної преси стосовно злочинів Ізраїлю

Авжеж, свідомість ісламської умми була збуджена. Західна преса показала повну відсутність інтересу і заслуговує найбільшого осуду. Не варто очікувати що радіостанції та преса сіоністського режиму поводитимуться інакше. Вони вбивці, а вбивці навряд чи стануть засуджувати свої власні злочини. Але чому ж преса так званого вільного світу так захищає несправедливість? Чому вони зберігають тишу та вважають трагедії незначними?

Нещодавно араб напав з пістолетом на кількох людей в Америці, але очевидно він не завдав великої шкоди. Подивіться скільки ця подія викликала шуму в американській пресі за останні дні. Усі газети, усі ЗМІ Заходу реагують на мусульманські та арабські атаки по всьому світу. Але вони зберігають повну тишу стосовно цих гірких подій (у Палестині – прим. перекладача), а навіть якщо вони розмірковують про них, то спотворюють факти. Вони просто перекладають провину за трагедію на конкретних персон. Це приклад несправедливості. Люди, що працюють в пресі та управляють нею в Америці й на Заході – які ж вони упереджені, жахливі й невірні, щоб бути байдужими до цих подій.

Подвійні стандарти Заходу стосовно тероризму

Державний тероризм фальшивої сіоністської держави утискає палестинців уже понад 50 років (сказано у 2003 – прим. перекладача). Народ Палестини розтоптаний сіоністськими чоботами. Сіоністи відкрито зносять будинки, вбивають палестинську молодь, арештовують чоловіків та кривдять жінок. Це чистий тероризм і навіть ізраїльтяни не заперечують цього і підтверджують, що вони чинять акти терору. Ті люди ігнорують це, зате вони називають палестинським тероризмом дії молодих палестинців, які роблять щось зі злості щоб захистити свою честь і свої домівки й трохи протидіють тим, хто напав на їх країну. Ось чому ми кажемо, що вони підтримують антитерористичний рух. Це те, що вони (сіоністи – прим. перекладача) вважають тероризмом. Нації регіону щиро ненавидять Америку та її європейське відгалуження, Англію. Ця ненависть не обмежується нашим народом: усі регіональні нації ненавидять їх. Вони самі ж викликали цю ненависть. Ця ненависть причинена тими, хто посягає на права, свободу, честь, на народ або кордони країни. Чому вони скаржаться на те, що їх ненавидять? Так, ми вас ненавидимо.

Не зважаючи на усі величні претензії, які постійно висловлює американський уряд та афілійовані з ним ЗМІ стосовно глобального лідерства, прав людини і тому подібних речей, Америка стоїть за ізраїльським урядом. Це справді вражає, наскільки безсоромними можуть бути певні чиновники пихатих урядів. Вони думають, що це захист справедливості – люди, що не розуміють значення справедливості. Американський уряд не розуміє значення справедливості. Котра з їхніх дій заснована на справедливості? Вони вважають ці злочини лише війною, війною проти тероризму. В той час, як вони відкрито захищають найгірші акти терору. Вони по справжньому змушують людство ніяковіти.

... Окупована Палестина є іншим прикладом. Ізраїльтяни продовжують окупувати території на очах у всього світу, до того ж вони ув'язнюють, катують, судять та виганяють людей. Вони продовжують скидати бомби на міста. І світ ніяк не реагує. Ще більше дивує те, як світ пихатості критикує тих пригноблених людей кажучи: «Навіщо ви захищаєте себе?» Світ пихатості складається із Америки – яка є більш злою та гнітючою, ніж усі інші – та її послідовників.

... Замість того, щоб сказати окупантам: «Навіщо ви захопили їхні домівки?», світ пихатості звертається до тих, хто захищає свої домівки: «Навіщо ви захищаєте себе?» Знайте, що новий злий порядок встановлений у світі. Це те, що вони звать «новий світовий лад»? Уявіть, що хуліган чи бандит силою вдерся в дім, у якому живе група сиріт. Він захопив дім, узяв те, що було у домі, забрав їжу і позахоплював кімнати. Він захопив будинок, зачинив дітей у коморі або встановив для них певні обмеження. І якщо у дітей є можливість до протесту, бандит одразу насупився і сказав: «Ви хочете лише воювати. Як щодо миру? Ви такі нестримані!»

Права нації були відкинуті стопами сіоністських емігрантів, які прийшли до окупованої Палестини. Протягом свого 50-літнього життя, виживання цієї фальшивої держави було засноване на постійних утисках, убивствах, брехні, ошуканстві та вторгненні до приватного життя невинних людей.

Таким є Ізраїль. Але американський президент – висловлювання якого досить дивні – безсоромно повідомляє глобальній громадській думці, що він хоче співпрацювати з Ізраїлем задля ліквідації тероризму. Хотілося б тільки знати, як назвати таку позицію. Це називається брак пильності, несправедливість, пихатість та хуліганство. Що значить те, що вони кажуть? Сьогодні найбільш небезпечні та злі терористи – це ті самі люди, що правлять окупованою та пригнобленою Палестиною. Ви бажаєте співпрацювати з цими людьми задля боротьби із терористами? Із якими терористами? Із людьми, що були виселені з їхньої батьківщини? Із людьми, що стискають кулаки і протестують вперше за багато років, тому що обурені пригніченням? Хіба вони терористи?

... Я завжди кажу тим, хто почувається слабким: «Чому ви одурманені цією пропагандою? Чому ви думаєте, що коли Америка говорить про права людини в Ірані, їх дійсно турбує порушення прав людини? Вони не турбуються про людство. Вони порушують права людини більше, ніж будь-хто інший. Вони ті ж самі люди, котрі не соромлячись серед білого дня спалили вісімдесят людей в одному із американських міст [мається на увазі облога Маунт-Кармел

19.03.1993]. І ви гадаєте, що їх турбує людство та права людини? Що вони знають про права людини?

Тероризм не є новим феноменом. Він не є продуктом сучасності. Однак уведення в дію смертоносною зброєю, яка полегшує трагічні масові убивства, зробило цей ганебний феномен у сотні разів більш жахливим та небезпечним.

Іншим важливим та шокуючим моментом є злий розрахунок гегемоністських сил, що включили тероризм до плану своєї політики як інструмент досягнення своїх незаконних цілей.

Історична пам'ять націй нашого регіону ніколи не забуде, як колоніальні держави створювали безжалісні терористичні організації, такі як Всесвітня Сіоністська Організація та її подібні і як вони вчинили трагедію в Дейр Ясіні та схожі події під час окупації Палестини та вигнання пригноблених людей із їхньої батьківщини.

Від моменту встановлення і до сьогодні, сіоністський режим відкрито продовжує терористичні дії у Палестині та за її межами і безсоромно говорить про це. Нинішні та попередні лідери сіоністського режиму відкрито гордяться цією історією терору, а також – у деяких випадках – своєю участі у терористичних діях.

... У той час Америка та її послідовники у Європі називають терористами палестинські групи опору, що ведуть нерівний бій на захист своїх домівок. Таке облудне визначення тероризму є одним із головних стовпів тероризму в сучасному світі.

Із точки зору лідерів домінуючого ладу, тероризмом є будь-що, що загрожує їхнім незаконним інтересам. Вони називають терористами повстанців, які захищають свої законні права від окупантів та порушників, але не визнають терористами своїх найманців, котрі загрожують життю та безпеці невинних людей.

Чи не найголовніше, що ця конференція (Міжнародна конференція із глобальної боротьби проти тероризму, що проходила в Тегерані 24-25 червня 2011 – прим. перекладача) може зробити – це презентувати чітко і точно визначення тероризму.

Із американської точки зору палестинці є терористами, а Ізраїль обороняється

Нинішній американський президент (Джордж Буш молодший – прим. перекладача) захищає вчинки окупаційного ізраїльського режиму й каже, що

Ізраїль обороняється. Ізраїль здійснює вбивства, а президент США каже, що Ізраїль обороняється. Він заявив, що Ізраїль бореться з тероризмом, учиняючи ці дії. Вбивства жінок, дітей, молоді та знесення палестинських будинків бульдозерами – це самооборона? Люди, що обороняються – це палестинці. Люди, які ображені пригніченням окупації – це палестинські жінки й чоловіки, що не можуть більше терпіти пригнічення й дійшли до висновку, що єдиний шлях захистити себе – піднятися на боротьбу. Хто готовий відправити свою дитину, щоб вона пішла й загинула у кривавих подіях цієї години? Ось чому мати тримає в руках свою малу дитину, цілує її, але не плаче. Мати каже, що готова відправити свою дитину [на мученицьку місію]. Подивіться, що вони зробили з цією матір'ю. Подивіться, що вони зробили із цілою нацією, яка готова відправляти своїх дітей на боротьбу. Подивіться, що вони зробили із нацією, люди якої кажуть, що якби вони мали сотню малих дітей, то відправили б усіх їх на смерть. Подивіться, що вони зробили із країною, в якій 17-18 річні дівчата готові вийти проти сіоністських ворогів. Вони не залишили цим людям жодного вибору.

Однак президент США заявляє, що держава Ізраїль обороняється. Хіба це самозахист? Хіба це взагалі логічна заява? Хіба ця заява доречна для президента? Хіба ця заява доречна для уряду, що вважає себе лідером світу і каже, що весь світ повинен підкоритися йому? Хіба люди в світі готові прийняти цей примітивний та слабкий хід думок? Ви принизили націю. Ви забрали в них домівки шляхом обману та насильства. Ви зробили їхнє життя сумним. Ви принижуйте їх на щоденні основі. Коли вони переміщуються із одного міста в інше, вони контролюються іноземцями у своєму власному домі, в своїй країні. Коли вони вбивають іноземця, чиновники Ізраїлю збираються разом і приймають закон, що дозволяє їм вбивати цих людей як тільки їх побачать. Де ще в світі відбуваються такі речі? Хто вчиняє такі речі, окрім сіоністів? Однак президент США називає цю націю терористичною нацією, а в захист реальних терористів, які є лютими і безсоромними, заявляє: «Вони обороняються». Чи здатен американський уряд сприйняти іще гіршу пропозицію? Ізраїль розпочав свої дії після американського схвалення. Якби Америка не санкціонувала їхні дії, якби Америка не дала їм зелене світло, якби Америка не пообіцяла підтримати їх, вони б не посміли так чинити. Вони розраховують на американську підтримку й ось чому вони чинять усі ці злочини. Таким чином, Америка є співучасником усіх злочинів, що відбуваються в Палестині.

Будьмо уважні! Інтифада палестинської нації – це повстання нації. Палестинці почали діяти. Не вбачайте в цьому участь інших людей. Нація піднялась. Це гордість, честь, ідентичність та усвідомлення – крок до дії. І нині

ви звете їх терористами? Хіба ці люди терористи? Ізраїльський уряд заявляє, що зіштовхнувся із невеликою групою людей, тоді чому вони вдираються до палестинських домівок? Чому вони зносять будинки? Чому вони вчиняють стільки злочинів на вулицях та у громадських місцях? Просто вийдіть проти невеликої групи людей. Що поганого зробили жінки й діти? Їхня логіка тріщить: хибні посили, хибні висновки. І коли президент робить ці заяви перед світовою громадськістю, щоб підвищити довіру до себе, він також засуджує один та інший уряди – уряди Ірану, Іраку, Сирії та інших країн. Такі заяви змушують людей в світі ненавидіти Америку. Вони неухважні.

Лібералізм: дискредитований питанням Палестини

Є декілька найбільших слабкостей, якими страждають офіційні урядовці. Кілька днів тому я коротко сказав про них на площі Імама Хомейні [в Ісфагані], а сьогодні я скажу про них вам більше, люба молодь.

Однією із проблем є те, що ідеологія певних урядовців, їхня революційність та ісламська віра є слабкими. Ці люди інтоксиковані західними політичними установками, що вже довели свою хибність. Західна ліберальна демократія дискредитувала себе. Були часи, коли ліберальна демократія вважалася вінцем людської думки. Вважалося, що нічого не може бути кращим за ліберальну демократію. Я переконаний, що це є наслідком бідного розуму. Помилково вважати, що людина нездатна перевищити якісь конкретні досягнення. Ні, людина здатна на безмежно більші досягнення. Це лібералізм спричинив питання Афганістану та питання Палестини. Цей фальшивий західний гуманізм ігнорує палестинську націю протягом 50 років та готує для неї долю бути стерто з лиця землі. Вони не запитують себе, чи існує Палестина чи це всього лише міф. Якщо ви вважаєте, що існує країна Палестина, тоді де її народ? Вони хочуть стерти націю з лиця землі. Сьогодні їхні гуманізм, лібералізм та демократія досягли такого рівня утисків, що вони не готові допустити іноземних репортерів до подій в Афганістані. Це те, що на Заході зветься вільним потоком інформації. Ці установки вже дискредитовані й довели свою хибність. В той час, як деякі урядовці у нашій країні – що здобули гідність та повагу завдяки Ісламській Революції і можуть викликати повагу в деяких людей, оголосивши свою підтримку ісламу, імаму Хомейні та Революції – раптом починають підтримувати західну ліберальну демократію, яка є повною протилежністю ісламській демократії. У своїй основі, ісламська демократія та ісламська свобода суттєво відрізняється від західної ліберальної демократії. В країні є декілька таких людей. Звісно, я вдячний Господу, що наші поважні державники (інші, не ті, хто за ліберальну демократію – прим. перекладача) глибоко віддані принципам ісламу. Ворог не повинен мати можливість

поширювати свій інтелектуальний та політичний вплив у чутливих сферах. Сьогодні голови трьох гілок влади та поважні державники глибоко віддані ідеалам імама Хомейні та Революції. Однак є декілька людей в різних організаціях, про які я коротко згадав декілька днів тому.

Ворожість Америки по відношенню до груп джихаду

Американці відкрито заявляють, що готові давати гроші будь-кому, хто виступає проти Хамасу в Палестині і вони справді дають. Вони також допомагають вести пропаганду. Та не дивлячись на це, й на превелике розчарування Америки та сіоністських узурпаторів, члени Хамасу здобули перемогу на виборах. Якщо сьогодні вільні вибори проходять у будь-якій частині ісламського світу, це може повторитися, і антиамериканські групи знову виграють вибори, тому що такою є політична орієнтація народу і такими є його почуття.

Розділ 5. Ізраїль та мусульманські держави

Недбальство мусульманських держав: причина, чому вороги досягли своїх цілей без перешкод

Мусульманські держави та їх народи повинні реагувати на зухвальство нахабних сил та їхніх агентів, об'єднавши зусилля рішучим чином, для того щоб вони могли звільнитися від змов нахабних сил. Нехтування з боку ісламських держав боротьби проти ізраїльської окупації заохотило Америку розпочати прямі переговори між арабськими націями та Ізраїлем. На жаль, певні лідери арабських держав прийняли це приниження не замислюючись про далекосяжні наслідки змови, яку замислили нахабні сили. В результаті, окупаційна держава Ізраїль досягла своєї цілі про визнання з боку арабських держав, у зневажливий спосіб, не роблячи поступок щодо своєї агресивної поведінки.

Окрім планування вбивств та викрадень, окупації палестинських та ліванських територій, гноблення палестинців, вчинення різанин та інших жахливих злочинів, сьогодні сіоністи розпочали щоденні повітряні атаки на села у південному Лівані, знищуючи їх дотла. Будучи упевненими, що Америка та Європа не будуть на них тиснути жодним чином, вони здійснюють найбільш запеклі злочини проти ліванського народу. Переговори арабських держав з Ізраїлем ніяким чином не перешкоджають цим атакам і злочинам.

Це приклад того, як подібні поступки роблять ворога більш самовиправданим та зарозумілим.

Зрадницька тиша арабських лідерів та ганебна позиція самопризначених палестинських лідерів

Мовчання більшості лідерів арабських держав – котрі вирішили не втручатися чи навіть задіяні у зраді, в деяких випадках – а також ганебна й зрадницька позиція, яку зайняли ті, хто претендує на лідерство палестинської нації, є кільцями одного ланцюга пригноблення, агресії та зради, що вчиняються для того, щоб тримати ісламські палестинські території під постійною окупацією і тримати цих пригноблених людей ув'язненими та переміщеними вічно.

Фальшивий галас стосовно війни проти Ізраїлю – який зчинили голови іракського режиму (сказано у 1990 – прим. перекладача) і який залюбки підхопили сіоністські ЗМІ на Заході – є вигаданим щоб підкріпити змову нахабних сил і щоб відволікти увагу від зрадницького замовчування

арабськими державами питання Палестини. Це також є інструментом відволікання уваги від важливого питання імміграції євреїв Радянського Союзу до Палестини.

Зрада палестинської влади

Зрада тих, хто діє від імені палестинців заслуговує більшого осуду та є жахливішою, аніж усі інші зради, що відбувалися проти Палестини. Вони нічого не роблять для палестинців і не здатні нічого зробити. Один палестино-американський письменник написав, що люди Арафата навіть не здатні прибирати сміття на вулицях Гази, однак ухитрилися створити за цей час п'ять безпекових та розвідувальних служб щоб стежити за людьми. Хіба це палестинський уряд? Чи можуть їхні дії повернути палестинців додому? Хіба це зусилля, спрямовані на задоволення прав Палестини? Які ж безсоромні ці люди! Коли ця особа погодилась на перший раунд переговорів з Ізраїлем, я заявив, що він зрадник та ідіот водночас. Якби він був мудрим зрадником, то він би діяв краще. Я точно не впевнений, але припускаю, що американці та розвідувальні служби Ізраїлю натиснули на його слабкі місця. У них багато слабких місць: вони матеріалісти. Ось що буває, коли хтось не покладається на релігію. Протягом років, коли вони управляли Організацією Визволення Палестини, Бог знає від яких фінансових, поведінкових та моральних проблем вони страждали. Однак американці та ізраїльтяни ймовірно сфокусували свою увагу на їхніх слабких місцях. З іншої сторони, будучи втомленими і розчарованими, вони відмовились від ідеалів, що тягли цих людей у трясовину загибелі, страждань та вічного прокляття. Гадаєте, знайдеться такий палестинець, який не прокляне їх від щирого серця? Якщо такий і знайдеться, то це їхній агент, що представляє їхні інтереси. Від 4 до 5 мільйонів палестинців були вигнані із Палестини і ще близько 3 мільйонів переміщені всередині Палестини. Достатньо знати лише одне, що вони думають. Їхні кулаки щільно стиснути, а серця розбиті.

Зрадницьке визнання Ізраїлю державами Перської затоки

Сьогодні деякі з держав Перської затоки здійснили найбільшу зраду своєї історії та історії арабських держав: вони схвалюють окупацію та гніт Палестини й підтримують Ізраїль, що окупував ісламську та арабську державу. Це рівнозначне визнанню Ізраїля. Вони зняли санкції, накладені на Ізраїль, що є зрадою ісламських та арабських націй та найбільшою зрадою палестинської нації. Чи може член Ради співробітництва арабських держав Перської затоки

пробачити цю зраду? Чи здатен народ їхніх країн ігнорувати зраду їхніх лідерів?

Політичні ігрища та швидкоплинні події не змінять правди цього світу. Палестина належить палестинцям. Сіоністський режим є окупаційною фальшивою державою. Ізраїль не має інших громадян, окрім корінного населення Палестини. Ті, хто з'їхалися з різних частин світу щоб забрати домівки у палестинців, будуть змушені мусульманськими націями повернути ці дома їхнім справжнім власникам. Це точно станеться: лише питання часу.

ЧАСТИНА II. ПЕРЕМОГИ ТА ПОРАЗКИ

Розділ 1. Історія окупації та уроки

Окупація Палестини: довготривалий намір Заходу

Деякі західні держави завжди бажали окупувати Палестину та святий Кудс (Єрусалим – прим. перекладача) і той факт, що вони вели тривалі хрестові походи проти мусульман ясно свідчить про їхню жадобу до цієї святої землі. Після того, як союзні держави (мається на увазі Антанта – прим. перекладача) перемогли Османів та увійшли до Бетул Макдесу, один із їхніх командирів сказав: «Сьогодні хрестові походи закінчились!»

Колоніальні цілі, що стоять за встановленням сіоністського режиму

Правду кажучи, за встановлення держави Ізраїль – точніше, сіоністського режиму – у цій частині ісламського світу завжди стояли довготермінові колоніальні цілі. Завданням установа цього режиму в такій чутливій частині ісламського світу було підкреслити гегемонію колоніальних держав, особливо Англії, над ісламським світом. Цей регіон є серцем ісламського світу за почуттями, він з'єднує західну частину ісламського світу, Африку, із його східною частиною, який називають Близький Схід або Азія. Тут зустрічаються Азія, Африка та Європа. Ідея полягала у тому, що великі ісламські держави – такі як Османська імперія протягом певного періоду – не чинитимуть перешкод для колоніальних держав, таких як Англія чи Франція та інших, що прагнули зайти в цей регіон. Таким чином, вони створювали для себе базу. Згідно історичних документів, установа сіоністської держави у тому регіоні було скоріше колоніальною вимогою Англії, аніж виплеканим бажанням єврейського народу. Є свідчення, що навіть у той час багато євреїв вірили, що не існує потреби у такій державі. Вони вважали, що така держава не дасть їм нічого, тому не бажали створювати її. Отже, це не було єврейською ідеєю та бажанням. Це була скоріше англійська колоніальна ідея. Пізніше, коли Америка перейняла перевагу в глобальному домінуванні та нахабстві від Англії, ця ідея, разом з іншими речами, була успадкована від колоніальної ери. Американці найбільше працювали над цією ідеєю та продовжують працювати. Таким чином, збереження Палестини та стирання окупаційного сіоністського режиму є питанням, що відповідає інтересам регіональних націй, включаючи нашу любу батьківщину, Іран. Ті, хто від самого початку Революції плекали плани до її протидії та підтримували гегемонію сіоністів – вони робили це навмисно.

Мета окупації Палестини

Окупація Палестини базується на складному та багатогранному плані, який має на меті розмивання єдності і солідарності та попереджає відновлення могутніх ісламських держав. Є свідчення про те, що сіоністи мали тісні контакти із німецькими нацистами і що вони також перебільшили статистику про число єврейських жертв під час Другої світової війни з метою викликати публічні симпатії та підготувати ґрунт для окупації Палестини та виправдання сіоністських злочинів.

Також є документи, які показують, що деякі хулігани та негідники зі Східної Європи, які видавали себе за євреїв, переїхали до Палестини під приводом допомоги родичам жертв расизму задля зміцнення антиісламського режиму в центрі ісламського світу та щоб відділити західну частину цього світу від його східної частини після 13 століть єдності. Спершу, мусульмани були дезорієнтовані, оскільки не усвідомлювали справжньої природи цієї змови сіоністів та їхніх західних прибічників.

Три стовпи незаконного домінування сіоністів

Незаконне домінування сіоністів над Палестиною базується на трьох стовпах:

Першим стовпом є брутальне поводження з арабами. Вони поводяться із реальними господарями палестинської землі насильно і безжалісно. Вони не виявляли ніякої м'якості до арабів.

Другим стовпом є брехня, спрямована до глобальної публічної думки. Ця брехня є дивовижною. Ще до окупації Палестини та після вони стільки всього набрехали через сіоністські ЗМІ, що навіть деякі єврейські капіталісти були заарештовані за брехню! Звісно ж, чимало людей повірили у їхню брехню. Вони зуміли обманути навіть французького філософа та письменника Жан-Поля Сартра. Коли я був молодим, я шанував цього філософа та людей йому подібних. Він написав книгу і я прочитав її 30 років тому. Там були такі слова: «Земля без людей для людей без землі». Автор припускав, що євреї не мають своєї землі й вирішили емігрувати до Палестини, землі без людей. Фраза «земля без людей» була безглуздою. Була нація, що працювала на палестинській землі. Щодо цього є багато свідчень. Один іноземний автор писав про зелені лани пшениці в Палестині, які простягалися аж до горизонту як море, так далеко, наскільки очі бачили. Вони вдавали, ніби Палестина була покинутою і бідною землею і що вони стали людьми, які освоїли її. Це була брехня з метою

маніпуляції суспільною думкою. Вони завжди намагалися показати себе як жертв. У американських журналах, таких як Times або Newsweek, на які я інколи посилаюсь, як тільки щось погане трапиться з єврейською сім'єю, вони показують фото убитого, розповідають усі деталі його життя та перебільшують страждання його дітей. Проте сотні й тисячі жахливих злочинів учиняються проти палестинської молоді, сімей, дітей, жінок у окупованій Палестині та у Лівані й вони про це не згадують.

... І сьогодні головним завданням сіоністів є встановлення «великого Ізраїлю». Звісно, вони рідко згадують цю ідею в наші дні. Намагаються заперечити її. Вони знову брешуть громадській думці. Чому? Тому що на даному етапі вони намагаються приховати свої експансіоністські цілі.

... Третім стовпом є таємні домовленості з іншими або те, що вони звать «лоббізмом». Вони домовляються, у тому числі таємно, з іншими державами, індивідами, політиками, інтелектуалами, письменниками і поетами. Їхня робота, певною мірою, базується на цих трьох стовпах і вони окупувають Палестину покладаючись на ці махінації. Більше того, інші держави, особливо Англія, допомагали їм у цьому. За виключенням кількох випадків, вони завжди користувалися підтримкою Ліги Націй – яка була заснована з метою «берегти мир» - а згодом ООН. У році 1948 (насправді 1947 – прим. перекладача) ООН прийняла резолюцію про поділ Палестини без жодної на те підстави. Вони виділили євреям 57% палестинської землі, тоді коли вони мали тільки 50% до прийняття резолюції. Вони сформували державу й тоді ці проблеми – атаки на палестинські села, міста, невинних людей – мали місце. Звісно, арабські держави теж були недбалими у деяких випадках. Відбулося декілька війн. У 1967 Ізраїль окупував деякі частини Єгипту, Сирії та Йорданії за підтримки Америки та інших держав. Пізніше, вони виграли війну, яку розпочали у 1973 за допомогою цих глобальних держав, та окупували деякі території.

Ізраїль: криза легітимності

Шістдесят років минуло після окупації Палестини. Протягом цього часу, всі інструменти матеріальної могутності – починаючи із грошей, зброї, технологій до політичних та дипломатичних зусиль, а також величезна мережа ЗМІ – були на службі в окупаційних сил.

Незважаючи на ці широкомасштабні та неймовірні сатанинські зусилля, окупаційні сили та їх поплічники не лише зазнали поразки у спробі вирішити проблему легітимності сіоністського режиму, але й проблема стала іще складнішою з часом.

Той факт, що західні та сіоністські ЗМІ й держави, що підтримують сіоністів нетерпимі до запитань або розслідувань щодо Голокосту – який використовується як привід для окупації Палестини – лише одна із ознак їхнього падіння та непевності. Сьогодні, в плані світової громадської думки, становище сіоністського режиму гірше, ніж будь-коли за його темну історію і запитання щодо результативності цього режиму почастишали і посерйознішали. Безпрецедентні протести проти сіоністського режиму, що прокотилися від Східної Азії до Латинської Америки, популярні демонстрації у 120 країнах світу – особливо у Європі та Англії, які є основним корінням цього злого дерева – а також підтримка ісламського опору в Газі та у Лівані протягом 33-денної війни (мається на увазі вторгнення у Ліван 2006 – прим. перекладача), показали, що проти сіоністів сформований певний глобальний спротив, такий серйозний і масовий, якого ще ніколи не було за останні 60 років. Можна стверджувати, що ісламський опір в Лівані та у Палестині пробудив свідомість по всьому світу.

Це величезний урок: як для ворогів – котрі вирішили побудувати фальшиву державу шляхом примусу та пригноблення і які намагалися перетворити з часом цю фальшиву державу на беззаперечну правду і зробити таке репресивне шахрайство нормою в світі ісламу – та і для ісламської умми, особливо для хороброї мусульманської молоді, свідомість якої пробудилася. Урок дає їм усвідомити, що самовіддана боротьба за вимагання своїх прав ніколи не буде марною і обіцянки Господа будуть виконані:

«Дозволено вести боротьбу тим, із ким учинили несправедливо. Воістину, Аллах спроможний допомогти їм! Їх було несправедливо вигнано з їхніх жител тільки за те, що вони говорили: «Господь наш – Аллах!» Якби Аллах не дозволяв одним людям захищатися від інших, то були б знищені монастирі, церкви, синагоги й мечеті, де часто згадується Боже ім'я. Аллах неодмінно допомагає тим, хто допомагає Йому. Воістину, Аллах – Всесильний, Всемогутній!» [Святий Коран, 22:39-40]

Аллах Великий говорить нам: «Господи наш! Воістину, Ти збереш людей у той День, в якому немає сумнів! Воістину, Аллах не порушує обіцянки!» [Святий Коран, 3:9] «Аллах ніколи не порушує Своєї обіцянки!» [Святий Коран, 22:47] «Така обіцянка Аллаха. Аллах не порушує Своєї обіцянки, але ж більшість людей не знає.» [Святий Коран, 30:6] Він також говорить: «Не думай, що Аллах порушує свою обіцянку. Воістину, Аллах – Великий, Володар відплати!» [Святий Коран, 14:47] І яка ж обіцянка більш ясна, аніж ця священна обіцянка: «Тих серед вас, які увірували й робили добро, Аллах обіцяв зробити намісниками на землі – так, як Він зробив намісниками їхніх попередників; Він неодмінно утвердить їхню релігію, яку Сам схвалив для них, і замінить їхній

страх безпекою. Вони поклоняються Мені й не додають у поклонінні нічого. А хто після цього буде невдячним, ті – нечестивці!» [Святий Коран, 24:55]

Поразка Ізраїля в другій інтифаді

У сіоністських фанатиків згасають усі їхні надії на брутальну фальшиву державу, яка поки що при владі. Вони сподівалися, що зможуть поставити повсталих палестинців на коліна і придушити інтифаду своїми залізними чоботами і кулаками з багнетами. Однак, починаючи із дня виникнення цієї держави вогонь інтифади лише розгорається з кожним днем. Це була їхня остання надія. Тепер у них розкол. Ті, хто подолали величезну відстань щоб окупувати цю країну щоб жити в безпеці, нині задумуються про повернення. Багато з них уже повернулися, а інші не наважуються емігрувати до Палестини. Їм бракує рішучості. Вони почуваються слабкими. Між ними є розкол. Вони не впевнені у своєму майбутньому. Вони не уявляють для себе світлих перспектив. Сіоністські окупанти панікують і їхні дії та слова свідчать про це. Ці події можуть бути гіркими та сумними для палестинців, але для ворогів вони значно гіркіші. Яким красномовним є цей святий аят: «Якщо ви страждаєте, то і вони страждають так, як страждаєте ви. Але ви сподіваєтесь на те від Аллаха, на що не сподіваються вони.» [Святий Коран, 4:104] Якщо вам боляче у цій битві, то ворогам також боляче. Ворог потерпілий також: навіть більше, ніж ви. Різниця у тому, що є світлі перспективи для палестинців, чого немає для сіоністських окупантів. У майбутньому, роблячи зусилля, палестинці можуть досягти свої світлих перспектив.

Результат «мирних переговорів»: стирання палестинського питання із пам'яті

Одні з питань, що виникли сьогодні задля стирання палестинського питання із пам'яті, та щоб попередити згадку про нього у громадській думці ісламської умми, це так звані мирні переговори, що проходять між групою палестинців – зокрема Арафатом і його партією – та ізраїльтянами, питання про переговори, Палестинська «Автономія» й тому подібні. Ці махінації та хитрощі, що спроектовані ізраїльтянами, варті найбільшого осуду і, на жаль, деякі мусульмани та деякі палестинці потрапили в їхню пастку.

Мусульманські нації ненавидять тих, хто веде переговори з Ізраїлем

Я не думаю, що горді арабські держави готові терпіти це приниження. Їхні нації анітрохи не будуть терпіти це приниження. Якщо американці

думають, що близькосхідне питання може бути вирішене у такий спосіб, то вони роблять помилку. Вони повинні знати, що будь-який уряд, що сяде за стіл переговорів із сіоністськими окупантами, втратить свої позиції серед свого народу і в результаті, нестабільність у цьому регіоні буде зростати щоденно.

Народи цих держав ідуть своїм власним шляхом. Режими, що чинитимуть дії проти власних народів, матимуть таку ж долю, як кемп-девідські переговорники.

Дві ілюзії: непереможність Ізраїлю та можливість мирного співіснування з ним

Деякі люди вигукують лозунги на підтримку «реалізму» вірячи в ілюзію, що сіоністський режим непереможний, вони здалися і просять окупаційні сили про поступки. Інші вірять, що друге або третє покоління сіоністських політиків не вчинятимуть таких злочинів, які вчиняло перше покоління та плекають надії про мирне співіснування із сіоністами. Як перші, так і другі повинні усвідомити, що вони помилялись. Спершу, після хвилі пробудження в ісламській уммі та після цвітіння молодих паростків ісламського спротиву, фальшивий фасад могутності осипається і ознаки неправоздатності та розчарування з'являються у будівлі цього окупаційного режиму. По-друге, агресивна природа сіоністського режиму та безсоромні злочини керівників цього режиму сьогодні такі ж самі, як і у перші десятиліття його існування. І вони не будуть утримуватись від здійснення нових злочинів, коли вони відчують, що здатні це зробити.

Розділ 2. Перемоги та уроки

Повстання палестинців зруйнувало всі розрахунки Ізраїлю

Другим дуже важливим моментом є те, що це повстання зруйнувало всі розрахунки окупаційного сіоністського режиму. Тому що їхні розрахунки базувались на припущенні, що з часом палестинці втратять свою енергію та рішучість чинити опір після минулих утисків та після вигнання більш ніж половини населення із Палестини. Їхні розрахунки й припущення показали свою хибність. Коли тисячі й тисячі людей, що живуть в Палестині – а також непалестинців, що живуть у Лівані, Йорданії та інших країнах – рішучі до боротьби із сіоністським режимом, сіоністи більше не матимуть безпечної гавані, яку вони думали що збудують шляхом переселення непалестинських євреїв із усього світу. Сьогодні їхні розрахунки зруйновані. Ось чому їхній режим змушений був опиратися. Вони змушені це робити: не мають іншого вибору. Звісно, ті, хто штовхає сіоністський режим до спротиву, думають, що своїми бандитськими діями вони обов'язково встановити іще бруталніший режим, однак їхні розрахунки хибні. Це питання не є дріб'язковим. Це головне питання. Доля ісламського світу, доля кожної ісламської країни – а особливо тих, котрі близькі до цього джерела небезпеки та цієї пухлини корупції – залежать від долі Палестини.

Самовіддана палестинська молодь становить загрозу рівноцінну тій, яку може становити армія

Битва, яку розпочала палестинська нація не є битвою між двома арміями, тому не правильним буде сказати, що якась сторона має більше танків, ніж інша сторона. Це битва тіл та душ людей, що не бояться загинути. Кожна самовіддана молода людина, яка б'ється проти окупаційного режиму становиться для сіоністів загрозу рівноцінну тій, яку може становити армія. Такій молоді неможливо протидіяти танками, ракетами, бомбардувальниками та гелікоптерами. Коли людина – навіть цілком самотня – не боїться смерті й готова до самопожертви в ім'я Бога та виконання своєї обіцянки, тоді перетворюється на найбільшу загрозу для невірних матеріалістів. В результаті, ви бачите, що коли американці мають справу з палестинською молоддю, що готова стати мучениками, вони займають позицію проти них на найвищому державному рівні. Я певен, що їхня позиція марна. Дії палестинців, їхня самовбивча місія, не спровоковані сентиментами: їхні дії мають натхненні вірою в іслам, Судний День та загробне життя. Де б не було натхнення ісламом, там є загроза для нахабних сил. Щоб домінувати у Палестині нахабні держави

мають боротися з ісламом. Війна проти ісламу означає війну проти ісламського світу й ця війна нікуди їх не приведе.

Посил 22-денної війни проти Гази

В ім'я Аллаха, Милостивого, Милосердного!

Дорогий брате, муджагид, пане Ханія,

Ми віддаємо шану вашому терпінню.

Терпіння, яке показали Ви, а також хоробрі самовіддані муджагида Гази за останні двадцять днів (із листа до Ісмаїла Ханії, 15 січня 2009 – прим. перекладача) перед зіткненням із найбільш трагічними військовими злочинами в історії, піднесло прапор шляхетності в мусульманському світі. Ви довели, що сповнені віри серця мусульман, що вірять у Господа і в Судний День, а також сильна і гордовита душа мусульманина – який не може терпіти приниження і не може здатися перед гнітом і стримуванням – створили силу, яка цілковито обеззброїла репресивну і нахабну державу з добре екіпірованою армією.

Ізраїльська армія, що застрягла у болоті за воротами Гази і була осоромлена у Газі вашою жертовністю й волею до мучеництва, це та ж сама армія, що взяла під контроль важливі частини трьох арабських держав за шість днів. Ви можете гордитися своєю вірою та опорою на Господа, вашою вірою в священну обітницю, вашими хоробрістю, терпінням та жертовністю, тому що усі мусульманські нації гордяться цим сьогодні. Ваш джігад осоромив Америку та сіоністський режим, як і їхніх прибічників. Ваш джігад осоромив ООН та лицемірів ісламської умми.

Сьогодні не лише мусульманські нації, а й чимало європейських та американських націй щиро усвідомлюють вашу праведність. Ви вже виграли цю битву із допомогою Аллаха і Ви осоромите антигуманного ворога ще більше, якщо продовжите шляхетний спротив.

Пам'ятай, що «Не залишив тебе Господь твій і не зненавидів тебе.» [Святий Коран, 93:3] і що «Скоро наділить тебе Господь твій, тож будеш вдоволений ти!» [Святий Коран, 93:5] Однак, трагічні й криваві події в Газі, особливо вбивства палестинських цивільних та невинних дітей в Газі, змушують наші серця кровоточити. Злочини, вчинені тими, хто окупував Палестину, наповнили наші серця смутком. Нехай Господь благословить вас і подарує вам скоро перемогу. Знайте, що Господь дотримується Своєї обіцянки: «Аллах неодмінно допомагає тим, хто допомагає Йому. Воістину, Аллах –

Всесильний, Всемогутній!» [Святий Коран, 22:40] і «Хто веде боротьбу, той веде боротьбу тільки для себе.» [Святий Коран, 29:6]

Арабські зрадники повинні знати, що їхня доля буде не кращою, аніж доля євреїв у Битві окопів (битва 626-627рр. поблизу Медіни – прим. перекладача). «Тих людей Писання, які допомагали їм, Аллах вивів із їхніх укріплень і вселив страх у їхні серця.» [Святий Коран, 33:26] Нації світу підтримують народ і муджагідів Гази. А ті уряди, що не підтримують народ Гази, лише поглиблюють розкол між собою та своїми народами і їхня доля вже зрозуміла. Якщо їх турбує їхнє існування та довіра до них, нехай пам'ятають ці слова Повелителя правовірних: «Ти мертвий, допоки правиш іншими. Ти живий, навіть якщо був убитий в боротьбі за свободу.» [Негедж ель Белегвах, проповідь 51]

Я віддаю честь Вам і вашій боротьбі в Газі, а також усьому вашому пригнобленому і повсталому народу. Окрім усіх зусиль Ісламської Республіки Іран щодо вашої підтримки, ми молимося за вас вдень і вночі, просимо Всевишнього надати вам терпіння та перемоги.

Уклін і боже благословення буде над Вами та благочестивими слугами Господа.

Поразки Ізраїлю в 33-денній та 22-денній війнах: ознаки стрімкого занепаду

Двома важливими подіями є неймовірна військова та політична поразка Ізраїлю проти Ліванського Ісламського спротиву в 33-денній війні в Лівані у 1427 році за ісламським календарем (2006 – прим. перекладача) та принизлива поразка сіоністського режиму в 22-денній війні проти народу та легітимного уряду Палестини в Газі.

Окупаційний режим – який здавався непереможний і надзвичайно могутнім, покладаючись на свою армію, зброю, політичну та військову підтримку Америки – був переможений двічі силами спротиву, які покладалися більше на Бога й на народ. На злобу всім військовим навчання, величезній розвідувальній мережі, підтримці Америки та деяких інших західних держав та співпраці з деякими лицемірами в світі ісламу, сіоністський режим зіткнувся із занепадом і крахом, а їхня некомпетентність стає очевидною у порівнянні з хвилиною ісламського пробудження.

ЧАСТИНА ІІІ. ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Розділ 1. Обов'язок палестинського народу

Обов'язок палестинців

Перший шлях до продовження інтифади для народу Палестини, це чинити опір і на щастя, вони опираються в міру своїх сил. Ці мученицькі операції є піком їхнього спротиву. Той факт, що чоловік, підліток, хлопчик, дівчинка готові пожертвувати своє життя заради релігії та національних інтересів, є вершиною честі та сміливості. Це те, чого боїться ворог. Тому ви бачите що кожен – включаючи американського президента та усіх людей в світі, що говорять і чинять за американськими лекалами – намагаються покласти край мученицьким вчинкам шляхом обману, засудження та софізму. Ні, мученицькі вчинки є вершиною величі нації та вершиною епічного опору. Хіба самовбивчих дій немає там, де армія захищає свою країну в цілком самовідданий спосіб? Хіба немає самовбивчих дій, коли армія гнобителя атакує країну і люди цієї країни піднялися проти цього? Хто буде засуджувати їхні дії? Хто спробує применшити цінність та велич цих операцій в очах простих людей? Мученицькі вчинки є вершиною їх величі. Деякі люди можуть зібратись разом і сказати або написати щось в осуд людей, які поклали свої життя вимагаючи своїх прав, просто тому, що їхнє старше покоління було недбалим і проігнорувало свої довготермінові інтереси. Чи вплине це на становище палестинської нації? Палестинська нація прокинулася і йде вперед.

Причина, чому палестинці мусять узятися за зброю

Був день, коли жорстокість сіоністів супроти палестинців не зустрічала жодної реакції, але цей день вже минув. Сьогодні, коли вони заподіюють шкоду палестинцям, ті шкодять їм також. Сьогодні, якщо окупаційний режим відчуває, що слід направити свої війська проти палестинців, палестинці також відчувають потребу направити свої сили проти сіоністів. Я не знаю коли це станеться, але не сумніваюся, що палестинці не припинять свого спротиву камінням та голими кулаками. Палестинці будуть змушені захищати своє існування, свою честь, свою власність, свої домівки, навіть якщо для цього доведеться озброїтися.

Розділ 2. Відповідальність ісламської умми

Байдужість мусульманських держав до Палестини: неприйнятна

Сьогодні будь-які виправдання, що можуть бути представлені мусульманськими урядами у виправдання своєї байдужості до питання Палестини неприйнятні. Окупаційний режим заплямований у неймовірній брутальності та гнобленні й довів, що готовий здійснити будь-який злочин для досягнення своїх експансіоністських і небезпечних задумів. Ісламське пробудження народу Палестини стало остаточним доказом для всіх і показало, що незважаючи на всеосяжний ворожий тиск, незважаючи на обман та зраду друзів, паростки спротиву не є мертвими: більше того, вони пустили глибше коріння і дають більше плодів. Отже, це важливо для всіх народів та урядів: чесно розглядати ісламське питання Палестини як першочергове питання і робити якнайбільше зусиль для його вирішення.

Стовпи опору

Єдиними шляхами до звільнення є спротив і стійкість, єдність палестинців та їхня віра в монотеїзм, що є невичерпним джерелом боротьби. Стовпами опору є, з однієї сторони, войовничі палестинські групи й кожен віруючий і повсталий палестинець, що живе всередині Палестини або за її межами, та з іншої сторони, мусульманські держави і їх нації в усьому світі – особливо релігійні вчені, інтелектуали, політичні фігури, наукові кола.

Якщо ці два стовпи будуть діяти рішуче, тоді немає сумніву, що у кожному куточку світу прокинеться свідомість, а думки і серця, що не були зачаровані сіоністськими й нахабними ЗМІ, кинуться допомагати пригнобленим і тим, чий права були відібрані. А нахабні сили будуть змушені мати справу зі шквалом емоцій, думок та вчинків.

Усі ми були свідками цієї правди в останні дні (промова виголошена 4 березня 2009 – прим. перекладача) в ході величного спротиву в Газі. Сльози директора однієї західної благодійної організації перед телекамерами, вираження симпатій активістами гуманітарних організацій, великі та щирі демонстрації в серцях європейських столиць та американських міст, сміливі вчинки голів певних латиноамериканських держав – усе це ознаки того, що немусульманський світ ще не підкорений повністю силами зла та корупції, яких слід розглядати як «Сатану» у Святому Корані, а можливість для торжества правди іще є.

Звісно, опір і терпіння палестинських муджагідів та народу в поєднанні із всеосяжною підтримкою та сприянням з боку всіх ісламських країн розірве сатанинські чари окупації Палестини. Величезна енергія ісламської умми здатна вирішити проблеми ісламського світу, в тому числі невідкладну і гостру проблему Палестини.

Обов'язок усіх мусульман та усіх, в кого пильна совість

Зараз я хочу звернутися до усіх мусульманських братів і сестер у світі, а також до всіх, у кого совість пильна, незалежно від того, до якої нації вони належать. Робіть рішучі зусилля, щоб подолати безкарність сіоністських злочинців. Притягніть до суду політичних та військових лідерів окупаційного режиму, котрі зіграли свою роль у трагедії в Газі. Покарайте їх, щоб це відповідало справедливості. Це має стати першим кроком. Політики та військові окупаційного режиму мають бути притягнені до суду. Коли злочинці покарані, це стримує тих, хто вмотивований на злочини й достатньо божевільний, аби їх вчиняти. Безкарність для виконавців тяжких злочинів сама по собі є приводом і стимулом до подальших злочинів. Ми не хочемо стати свідками ще однієї Кербели (битва між омейядами та послідовниками Алі, що відбулася 680р. при Кербелі, нині Ірак – прим. перекладача) в Газі після 33-денної війни в Лівані й тієї жахливої трагедії, мусульманський світ серйозно вимагає покарання для сіоністів, що уможливили ту трагедію. Ми не хочемо стати свідками ще однієї Кербели, якщо ця справедлива вимога була заявлена після знищення весільного каравану в Афганістані, після злочинів Blackwater (приватна військова компанія, нинішня назва – Academi – прим. перекладача) в Іраці, після скандалу навколо Абу-Грейб, та інших випадків за участі американських солдатів.

У цих випадках ми, мусульманські держави та народи, провалили наш обов'язок, який відповідав здоровому глузду та справедливості й наслідки цього ми бачимо.

Допомога народу Палестини: спільний ісламський обов'язок

Всеосяжна допомога народу Палестини та повна його підтримка є спільним обов'язком усіх мусульман. Держави, що критикують Ісламську Республіку Іран та інші мусульманські держави за допомогу Палестині повинні зробити крок уперед і понести тягар цієї підтримки для того, щоб полегшити цей ісламський обов'язок для інших. Але якщо їм бракує рішучості, то має вистачити здібностей та сміливості, замість критики й обструкціонізму, вони мали б краще цінувати відповідальність та сміливі вчинки інших.

Обов'язок мусульман

Це те, що ми намагаємося сказати сьогодні: з ісламської точки зору, питання Палестини є найважливішим питанням та ісламським обов'язком для всіх мусульман, включаючи нас самих. Усі релігійні вчені – шиїти або суніти – акцентують на тому, що якщо частина ісламської території окупована ворогами ісламу, тоді всі мусульмани мають обов'язок боротись так, щоб можна було відновити втрачені території. Кожен є відповідальним за внесок у вирішення питання в такий спосіб, у який він може.

Перш за все, кожен є відповідальним із ісламської точки зору. Території є ісламськими: вони окуповані ворогами ісламу і їх необхідно звільнити.

По-друге, вісім мільйонів мусульман або були переміщені за межі Палестини, або живуть на окупованій території і їхнє становище навіть гірше, аніж у переміщених. Їм не дозволено покидати свої домівки. Вони не мають права сказати щось. Їм не дозволено обирати представників, які гратимуть роль в управлінні їхньої країною. У багатьох випадках, їм не дозволяють молитися. Сіоністи становлять загрозу мечеті Аль-Акса, яка споконвічно була кіблою (напрямок на Мекку – прим. перекладача) для мусульман. Вони навіть стріляли там кілька років тому. Згодом, вони почали так звані розкопки і роблять незаконні речі. Вони хочуть позбавити мечеть Аль-Аксу – споконвічну кіблу для мусульман – її ісламських форм. З ісламської точки зору, всі ці речі кладуть відповідальність на плечі мусульман. Жоден мусульманин не може уникнути тягаря цієї відповідальності. Кожен мусульманин повинен відповідати за це в міру своїх можливостей.

Ісламська умма повинна піднятися

Ісламська умма повинна піднятися і глави ісламських держав повинні дати ляпаса окупаційному режиму із гнівом свого народу. Американський уряд також відповідальний за ці кровопролиття в Палестині. Через підтримку тієї нахабної неприборканої сили, із якою сіоністи безсоромно здійснюють ті непростимі злочини. Ісламські нації та держави повинні інформувати весь світ про гніт, якого зазнають палестинці, а також пробудити сплячу совість. Чи знає американський народ, що їхні політики дали розтоптати людську честь під сіоністськими чоботами? Чи знають європейські нації, що їхні політики дозволили домінувати сіоністським капіталістам у їхніх столицях?

Відповідальність націй перед будівництвом нового ісламського Близького Сходу.

Питання Гази не є питання лише клаптику землі. Питання Палестини не просто географічне питання: це людське питання. Воно має відношення до всього людства. Сьогодні питання Палестини є тим стандартом, який показує, хто прихильний до людських цінностей та принципів, а хто в опозиції до них. Це показує наскільки важливим є питання. Безсумнівно, Америка завдаватиме шкоди в цьому питанні. Десять, двадцять, тридцять років є лише миттю історії у порівнянні з іншими подіями: вони проходять дуже швидко. Безсумнівно, історія та майбутнє Америки сильно залежатимуть від того, як Америка діяла по відношенню до палестинського питання за останні п'ятдесят, шістдесят років. Питання Палестини буде джерелом ганьби для Америки багато століть. Палестина буде звільнена. Ви маєте який-не-будь сумнів щодо цього? Палестина точно буде звільненою і її народ повернеться на батьківщину та встановить там Палестинську державу. Той Близький Схід буде ісламським Близьким Сходом, оскільки питання Палестини є ісламським питанням. Усі нації відповідальні перед Палестиною. Усі держави відповідальні перед Палестиною, як ісламські держави, так і неісламські. Будь-яка держава, що оголошує про підтримку людяності, відповідальна у цьому відношенні, однак відповідальність мусульман є вищою. Мусульманські держави відповідальні та повинні виконати свій обов'язок. І кожна держава, що провалила виконання свого обов'язку по відношенню до питання Палестини, зазнає скорботи. Тому що народи прокинулись і вимагають від уряду. І уряди погоджуються з цими вимогами.

Відповідь на палестинський крик про допомогу: передумова для ісламської віри

У даний історичний момент (промова 1991 – прим. перекладача) мусульмани світу повинні відчувати відповідальність. Вони повинні зрозуміти обов'язок, який кладе на їхні плечі ісламська віра. З однієї сторони, вони мають обов'язок охороняти ісламські території, що є важливим в ісламській юриспруденції. З іншої сторони, вони мають обов'язок відповідати на крик пригнобленої нації про допомогу... Святий Пророк казав: «Особа, яка чула крик мусульманина про допомогу і не відповіла, не є мусульманином»... А сьогодні не лише окремих індивідів благає про допомогу: благає ціла нація.

Розділ 3. День Кудс

Обов'язок мусульман у день Кудс

Що людям слід робити по відношенню до цих трьох найважливіших та чутливих проблем [злочини Ізраїлю, спротив народу Палестини та мовчання міжнародної спільноти]? Вони можуть вийти на вулиці на день Кудс (день Єрусалиму, відзначається в останню п'ятницю місяця Рамадан – прим. перекладача) та вигукувати гасла. Вони можуть стиснути кулаки й показати муджагидам і повсталому народу Палестини: «Ми вас підтримуємо. Хоча наш уряд не може допомогти вам або застерігає інших від допомоги вам, знайте, що наші серця з вами.» Це буде джерелом насаги для них. Це буде велика допомога.

День Кудс: символ протистояння правди і брехні

Перш за все, я вважаю своїм обов'язком виразити подяки великій іранській нації за ту велич, що була показана усьому світу на день Кудс. Вони зробили багато зусиль протягом цих років щоб підірвати авторитет дня Кудс, який є символом протистояння між правдою та брехнею. День Кудс символізує протистояння між табором правди і табором брехні, між табором справедливості й табором пригноблення. День Кудс не є приводом лише для Палестини: це привід для ісламської умми. Це день, коли мусульмани повинні чітко вигукувати гасла проти ракової пухлини сїонізму, що охопив ісламську умму своїми агресивними щупальцями окупантів, проти тих, хто нам заважає та проти нахабних сил. Це має глобальний посил. По-перше, це показує, що ісламська умма не поступиться перед гнобителем, навіть якщо цей гнобитель підтримується найбільш потужними державами світу. Вони зробили чимало зусиль щоб підірвати авторитет дня Кудс, а цього року зробили навіть більше зусиль. Але день Кудс в ісламському Ірані, у Тегерані, показав кожному, в якому напрямку рухаються Революція та іранська нація. Він показав рішучість іранської нації. Він показав, що їхні махінації, хитрощі, гроші та політична злоба не мають жодного ефекту на моральну силу іранської нації.

Розділ 4. Відповідальність ісламських держав

Обов'язок мусульманських народів та держав

Сіоністський режим не може існувати довго. Сіоністи думають, що вони справляються із домінуванням у Палестині й вона належатиме їм навіки. Це не аргумент. Одного дня, Палестина точно стане незалежною державою. Палестинський народ повстав задля цієї мети. Обов'язок мусульманських народів та держав – допомогти палестинцям наблизитися до цієї мети, наскільки це можливо.

Сьогодні кожен із нас має обов'язок надавати духовну та матеріальну підтримку палестинському народу.

Найкращу протидію змові, підготовленою Америкою, слід шукати в межах окупованої Палестини, у сильних руках палестинських активістів. Хоча, всі мусульмани мають обов'язок брати участь у цьому джігаді й надавати Палестині фінансове, політичне, розвідувальне та військове сприяння. Палестинська нація не повинна почуватися самотньою. Сіоністи і ті, хто відповідальний за тортури та вбивства палестинських активістів, не повинні почуватися в безпеці у жодному куточку світу. Держави та їх народи повинні встановити фонди і центри допомоги палестинським бійцям у кожному куточку світу. Це обов'язок усіх мусульманських держав накласти санкції на окупаційний режим та відмовлятися визнавати його. Народи повинні бути чутливими до цього питання... Важливим є використання цих та усіх інших прийомів, які нам доступні, задля протидії нинішній змові та нейтралізації її ефекту. В будь-якому разі, є лише одне вирішення питання Палестини: створення Палестинської держави на усій палестинській землі.

Обов'язок ісламських держав: припинити експорт нафти задля конфронтації з Ізраїлем

Про що ми вже говорили, припинення експорту нафти на місяць є фундаментальним питанням, що, звісно ж, не може здійснюватися поверхово. Звичайно, цей вчинок не є якимось театральним жестом, як одна з держав заявила, що припинить експорт нафти, не конкретизуючи як це збирається робити. Це реальне й серйозне питання і кожен має бути залучений до процесу прийняття рішень.

Деякі люди стверджують, що припинення експорту нафти завдасть шкоди країнам-експортерам нафти. Це не правда. Це помилковий розрахунок. Припинення експорту нафти не завдасть шкоди жителям країни. Це дасть їм

перевагу вкінці. Зараз ціна нафти складає (промова 2002 – прим. перекладача) 24 чи 25 доларів за барель і за декілька днів ціна впаде до 15 або 16 доларів за барель. Ви можете побачити, як драматичне коливання цін на нафту завдає шкоди народу. Це тому, що хтось інший тримає у руках владу. Зупиненням експорту нафти на один місяць, нація продемонструє свою ініціативу. Мусульманські держави та їх народи покажуть свою здатність діяти проти міжнародної диктатури та проти волі тих грабіжників, що покладають лише на силу і багнети. Вони повинні це зробити. Цей вчинок є неминучим.

Звісно, деякі держави зайняли правильну позицію з цього питання. Сирія та Ліван міцно стоять на правильному шляху. Усі мусульманські держави, а також країни-виробники та країни-експортери нафти повинні зрозуміти важливість цього історичного обов'язку. Історія оцінить їхні рішучі вчинки. Навіть сьогодні їх оцінять. Сьогодні народи роблять висновки щодо своїх урядів та їх щирості і співчуття на основі їхніх вчинків.

На мене справила враження одна річ, яку арабські країни здатні робити, це заохочувати нафтових експортерів використовувати свою нафту в якості зброї. Західний аргумент, що нафта не повинна використовуватись як зброя, хибний. Нафта належить країнам, які повинні використовувати її на свою користь. Американці використовують пшеницю та харчові продукти в якості зброї і продовжують це робити у багатьох куточках світу. Чому ісламські та арабські країни не повинні мати такого права? На один місяць, як символічний акт, вони повинні припинити експорт нафти до всіх країн, що мають добрі відносини із Ізраїлем. Сьогодні світ залежний від нашої нафти, потрібної для трьох життєво важливих елементів: світла, електроенергії та тепла. Якщо ми не будемо постачати їм нафту, їхні заводи перестануть працювати і вони не матимуть світла і тепла. Хіба це дрібниця? Арабські держави повинні зробити це для себе. На один місяць – а не назавжди – вони повинні зробити це як символічний акт у підтримку палестинців. Це буде потрясіння для світу. Це те, що арабські держави можуть зробити.

Обов'язок мусульманських держав: розірвати усі відносини з Ізраїлем

Це обов'язок усіх держав. Сьогодні палестинська нація має певні легітимні очікування від ісламської умми та від мусульманських держав. Сьогодні велика ісламська умма очікує від ісламських держав – особливо від арабських – розірвати їхні відносини із окупаційними, пригноблюючими та презирливими сіоністами. Повторюю, сіонізм показав свою справжню природу. Повторюю, він показав, що не розуміє нічого, окрім примусу, логіку примусу, думок про примус та залякування.

Політичне, фінансове та пропагандистське сприяння

Сьогодні палестинська нація піднялася. Поки палестинська нація була сплячою, її доля була такою, як була. Але тепер, коли нація прокинулася, її чекає перемога. Цей джігад може тривати дуже довго, але перемога беззаперечна. Якщо ми відмовимось допомагати їм, тоді Аллах Величний надихне інші нації допомагати їм. Сьогодні це наш обов'язок і ми сподіваємось, що зможемо виконати його. Сьогодні ісламські держави мають обов'язок сприяти їм та надавати політичну та пропагандистську допомогу. На щастя, цьогорічний день Кудс показав, що народи упевнено тримають свою відповідальність в усьому світі ісламу.

Значення відповідальності урядів

Я щиро вдячний нашому рідному народові, за його щирі масштабні присутність на зібраннях у день Кудс. Нації світу виражають свою огиду [до Ізраїлю] як тільки можуть, але це повинно перенестися на дії їхніх урядів. Мусульманські уряди повинні відчувати, що вони відповідальні в цьому відношенні.

Уникнення нормалізації відносин із сіоністським режимом: необхідність для ісламських держав

Інтрига, якою слідує американці, сіоністи та деякі їхні союзники, йде до того, що їх чекає поразка в Газі. Вони намагаються переконати деякі ісламські та регіональні держави нормалізувати свої відносини із сіоністським режимом, однак ці держави не мають погоджуватись на приниження. Ісламські держави не повинні нормалізувати свої відносини із деспотичним та окупаційним сіоністським режимом – який є загрозою для цілого регіону та усіх націй і держав – під різними приводами задовольняти Америку. Вони не повинні посміхатися до цього режиму через Америку: цей вартий осуду вчинок є причиною того, що ті, хто нормалізував свої відносини із сіоністським режимом, приховують це від інших, принаймні на початку. Вони приховують це тому, що воно варте осуду. Замість того, щоб приховувати ганебні вчинки, слід уникати їх. Дякувати Аллаху, демонстрації на день Кудс проходять зі зростаючим ентузіазмом.

Обов'язок арабських лідерів відповідати на злочини Ізраїлю

Ліга арабських держав буде скликати зустріч найближчим часом. Я думаю, необхідно нагадати чиновникам арабських країн про їхню велику відповідальність. Сьогодні ісламська умма має деякі очікування від лідерів арабських країн. Під час саміту в Шарм-еш-Шейх, американці намагалися затьмарити саміт. Вони не повинні зазнати впливу. Сьогодні будь-яке рішення прийняти на арабському саміті, буде назавжди оцінене в історії. Лідери арабських країн можуть здобути внутрішню вічну шану на цьому саміті. Звісно, палестинське питання не може бути вирішене на таких самітах, однак такі саміти можуть представити вимоги палестинської нації світу.

Спротив сіоністській злобі: можливий завдяки використанню можливостей ісламського світу

Ісламський світ повинен піднятися й він здатен зробити це. Ісламський світ має величезний потенціал для спротиву злостивим та жадібним діям. Увага кожного раптом перемкнулася на нафту [коли б не згадували про потенціал]: це не питання нафти. Тут центр світу. Цей регіон є величезним ринком західної продукції. Їхній престиж залежить від цього регіону. Найважливіші міжнародні морські шляхи контролюються ісламськими державами цього регіону. Вживання світу залежить від речей, що знаходяться у руках мусульман. Мусульмани можуть і повинні користуватися цими важелями впливу. Не дивлячись на усе це, закономірність політики є ефективною в сьогоденному світі. Вони можуть користуватися цими закономірностями без використання інших інструментів, які їм доступні. Рішучість урядів та народів є могутнім засобом впливу на глобальні події. На жаль, вони не вдаються до його використання. На жаль, вони ігнорують цю можливість.

Розділ 5. Відповідальність ЗМІ

Обов'язок новинних агенцій

Що стосується ролі ЗМІ та публічних відносин, це поле битви є таким, до якого залучений кожен. В ісламському світі кожен має виконувати своє зобов'язання. Сьогоднішній світ є світом медіа, публічних відносин та прояснення. Сьогодні ви маєте справу із новинною імперією ворогів світу ісламу, та імперією, що переважно контролюється сіоністами. Сьогодні існує одностороння медіа дорога, по якій тече потік новинних репортажів та аналітики від новинних агенцій до глобальної громадської думки, особливо до публічної думки арабських та ісламських країн. Сіоністи почали працювати із новинними агенціями та публічними відносинами із самого початку. Однією із їхніх стратегій було взяття під контроль глобальних медіа. Так як це є сьогодні. Із самого початку вони обрали дуже важливий та ефективний прийом пропаганди, який до сьогодні доводить свою ефективність. Цей прийом – представляти себе у якості жертви. Вони сфабрикували безліч історій. Вони запустили поголос і докладали безперервні зусилля. І сьогодні та ж сама пропаганда продовжується зі ще більшою жорстокістю. Іншими словами, найважливіше, що роблять сіоністи в світі пропаганди, це зображають себе як жертв. Вони підняли питання єврейської турботи й кажуть, що потребують психологічної безпеки. На переговорах із главами західних держав, а пізніше на переговорах з ісламськими та арабськими країнами сіоністи підіймали питання психологічної безпеки й стверджували, що потребують такої безпеки. Вони казали, що їхня психологічна безпека має бути гарантована. Що означає ця психологічна безпека? Вона не має якогось особливого значення. Вони можуть зупиняти будь-які дії під приводом гарантування їхньої психологічної безпеки, якщо вони вирішать, що ця дія перешкоджає їхнім інтересам. Вони переконали багатьох людей в світі, що потребують психологічної безпеки, і що цю безпеку їм слід гарантувати.

Задоволення ізраїльської потреби психологічної безпеки є більш складним, ніж відмова у території. Коли ви втрачаєте територію, ви знаєте що ви втратили. Але якщо ви намагаєтеся задовольнити ізраїльську вимогу психологічної безпеки, ви не знаєте достеменно від чого слід відмовитися і як багато поступок слід зробити. Цим поступкам немає кінця. Вам слід постійно робити поступки. У цьому відношенні, європейський досвід є уроком для нас. Німецький уряд заплатив сто п'ятдесят мільярдів марок євреям в якості компенсації, однак Німеччина продовжує досі виплачувати компенсації. Євреї продовжують вимагати іще більше грошей. Євреї роблять це саме – більшою чи меншою мірою – з деякими іншими європейськими країнами, такими як

Австрія, Швейцарія, Франція та навіть Ватикан. Кожен повинен виплачувати компенсації. І цим компенсація немає кінця.

На психологічному фронті, Ізраїль чинить дуже важливі дії. Усі західні політики, журналісти, інтелектуали, офіційні особи та знаменитості повинні віддавати пошану пам'ятнику, що був збудований в поминання печей нацистських крематоріїв. Іншими словами, кожен повинен освітлювати історію, яка навіть не має підтвердження, а також повинен вважати себе відповідальним за ту історію. Такі методи вони використовують у своїй пропаганді й усі ці методи засновані на ідеї представлення Ізраїля в якості жертви.

Звичайно, в іншій частині світу вони привернули увагу та симпатії багатьох християн цитуючи історії із Тори про те, що Палестина є землею, дарованою дітям Ізраїлю. Згідно тієї статистики, яку я бачив, вони змогли привчити мільйони неєврейських сіоністів – особливо в Америці – покладатися на їхню пропаганду та підтримку з боку громадської думки. Вони здійснюють цю пропагандистську роботу багато років і сьогодні із пристрасстю продовжують її у світі.

Звичайно, вони витягли найкраще із подій що відбулися – наприклад з подій, що трапилися 11 вересня у Нью-Йорку та Вашингтоні. І вони зуміли відділити питання Палестини від питання ісламського світу. У цьому відношенні сіоністи мають повну підтримку Америки. Проте в країнах, що зветься вільними, ніхто не має права ставити питання чи протестувати проти позбавлення життя палестинських жінок та дітей. Ніхто не сміє говорити про жорстокість, що вчиняється супроти палестинської нації.

Розглянувши цей пропагандистський прийом та знання, що ми одержали від психології ворога, всі мусульманські офіційні представники та всі ті, хто працює в ЗМІ ісламських країн повинні показати значення своєї відповідальності та обрати для себе шлях. Це життєво важливо. Сьогодні це є важливою потребою та важкою відповідальністю не лише для палестинського народу, а й для світу ісламу.

Я хочу обговорити досвід у південному Лівані як приклад. Під час їхньою великого руху супроти сіоністів набожні ліванці та молоді ліванські бійці зуміли використати важіль пропаганди в найкращий спосіб. Вони зуміли представити елементи спротиву та самопожертви ісламському світу відповідним чином. Ось як ворог був зведений нанівець. Весь ісламський світ зрозумів, що сили спротиву робили у південному Лівані, що вони збираються робити та які цілі переслідують. Вони використали прийоми пропаганди у чудовий та підходящий спосіб у південному Лівані. Вони підняли дух своїх друзів, звели нанівець та деморалізували ворога. Це те, що ми завжди повинні

чинити. Світ ісламу завжди втягнутий у боротьбу й завжди є ціллю атак. Окуповані території є частиною світу ісламу й нині знаходяться в кігтях сіоністів. Вони атакують ці території вдень і вночі. Отже, слід якнайкраще використовувати ЗМІ в цьому відношенні.

Необхідно показати фундаментальний план пропагандистської стратегії проти сіоністських окупантів. Поодинокі згадування частини сіоністських звірств у особливих випадках є недостатнім. Необхідно спільно встановити та імплементувати загальну пропагандистську стратегію в усьому ісламському світі.

Ми не маємо потужного медіа ресурсу в світі, але те що ми маємо, не є незначущим. Ми повинні якнайкраще використати потенціал та ресурси, що належать ісламському світу.

... Ми не повинні змусити палестинський народ здатися й залишити надію. Ми повинні відображати правду. Правда в тому, що є надія та нові обрії. Правда в тому, що сіоністи зіштовхнулися зі страхом та в тому, що прибічники сіоністів запанікували перед появою популярного національного руху, нації, що рухається вперед покладаючись на релігійну віру. Нація, що рухається вперед єдиним шляхом та покладається на релігійну віру – непереможна. Ми повинні очищати цю правду задля появи надії у серцях тих, хто всередині арени і повинні закласти психологічний фундамент спротиву. Обов'язком ЗМІ є закласти психологічний фундамент спротиву.

... Медіа система мусульманських та арабських країн повинна діяти в спосіб, що не розглядає їх поза ареною подій. Ви на середині арени, подобається це чи ні. Сьогодні кожна із наших дій впливатиме на хід нашої історії. Кожна із наших дій залишиться у віках. Ми сподіваємося, що світ ісламу повністю зрозуміє всі виміри цього питання й виконає свій обов'язок.

Розділ 6. Відповідальність видатних мусульманських персоналій

Обов'язок видатних мусульманських осіб

Кожен є відповідальним у цьому відношенні. Мусульманські інтелектуали, політики, поети, письменники, артисти і наукові кола мають свою відповідальність. Вони впливові люди. Вони можуть підживляти ЗМІ відповідним чином. Навіть той факт, що ви зібралися тут є великою подією. Ви можете використати ці збори як стрижень для координованого медіа руху в ісламському світі. Це є можливим. Чому б нам не скористатися тими інструментами, які нам доступні?

Чимало письменників та інтелектуалів ісламського світу критикують лідерів певних ісламських держав за їхні неналежні відносини із сіоністами. Вони обурюються: «Чому ви не використовуєте свою нафту, багатства та політичні можливості супроти сіоністів?» Звичайно, ця критика обґрунтована. Ми вважаємо цю критику легітимною, однак можна поставити це ж питання до середовища інтелектуалів, письменників та наукових кіл: чому ми не користуємось нашим науковим та інтелектуальним активом так, як слід? Інколи один вірш справляє більший ефект, ніж гроші та багатство. Одного дня, палестинський поет процитував касиду і сколихнув арабський світ: це сталося в 67 чи 68 році. Інколи гарний медіа прийом чи координований пропагандистський рух може справити більший ефект, ніж зупинка постачання нафти.

Ви, дорогі улеми, письменники, інтелектуали та студенти ісламських країн, маєте більш настирливий обов'язок. Ви можете змусити нації усвідомити значущість трагедії, яка була спланована Америкою та Ізраїлем проти світу ісламу. Ви можете розгорнути потужні національні сили для перешкодження цій трагедії. Уряди, які готуються співпрацювати в цій зраді, повинні пам'ятати про небезпеку, що йде від злості їхніх народів.

Звичайно, мусульманські вчені та інтелектуали по всьому ісламському світі мають спеціальні обов'язки. Лише те, що американці не задоволені деяким рухом не повинно змусити опускати руки деяких релігійних вчених чи муфтїїв у деяких арабських та ісламських країнах й вони не повинні займати позицію, що суперечить ісламу. На жаль, ми є свідками кількох таких прикладів у світі ісламу. Релігійні та нерелігійні вчені ісламського світу, інтелектуали, поети, промовці, оратори, артисти та студенти повинні відігравати свою роль у підтримці палестинського народу. Це їхній обов'язок. Така роль є ефективною і може допомогти пригнобленій нації. Словесної підтримки недостатньо. Вирішальна позиція, прийнята народом є більш важливою та ефективною, аніж

багато видів сприяння. Це відповідальність і я сподіваюсь, що Аллах Великий допоможе нам впоратися із цією відповідальністю.

Сьогодні мусульманські уряди та народи – особливо арабські – мають важкий тягар на плечах. Звісно, відповідальність мусульманських та арабських урядів є значно вищою, але обов'язок націй – особливо релігійних учених, політичних фігур, наукових кіл, інтелектуалів та інших впливових людей – не є меншим, ніж обов'язок урядів. Цей обов'язок полягає у допомозі, піднятті морального духу та допомозі священному джігаду в його продовженні. Я молю Аллаха Великого, щоб він допоміг усім нам упоратися з цією відповідальністю.

Розділ 7. Відповідальність ісламських організацій

Обов'язок паломників хаджу: зростаюче проникнення в політику

Мусульмани, які збираються із чотирьох кінців світу – сповнені бажання здійснити таваф (ходіння навколо Кааби – прим. перекладача) та відвідати гробницю Святого Пророка – повинні якнайкраще використати цю можливість зміцнити узи братерства між собою, які є ліками від багатьох недуг ісламської умми. Сьогодні ми можемо ясно побачити, як рука зловмисника роздмухує розбрат у світі ісламу більше, ніж будь-коли. Тож поки що ісламська умма потребує солідарності та єдності більше, ніж будь-коли. Сьогодні криваві кігті ворогів є причинами трагедій у різних частинах ісламських територій. За порочного панування сіоністів палестинці страждають від зростаючого болю та негод. Мечеть Аль-Акса піддана серйозній небезпеці. Після цього безпрецедентного геноциду пригноблений народ Гази продовжує жити у найскладніших умовах.

... З однієї сторони, окупанти ставлять клеймо терористів повстанським рухам народів Палестини, Лівану та інших країн світу. З іншої сторони, вони таємно керують брутальним сектантським та етнічним тероризмом у країнах регіону.

Відповідальність паломників хаджу в питанні Палестини

Паломники хаджу, а також брати й сестри, які зібрались разом навколо Будинку Бога з усього світу, повинні зробити церемонію хаджу авраамічною та ісламською обговоривши проблеми й негоди мусульман, просуваючи сутнісне вчення ісламу, обмінюючись думками про велику відповідальність мусульман у нинішню еру та намагаючись створити єдність серед мусульман – що є головною умовою вбереження мусульман від кігтів імперії багатства, примусу та глобальної гегемонії.

Гасло стирання ракової пухлини Ізраїлю – яке було запропоноване нашим великодушним імамом Хомейні, великим ісламським лідером – слід гучно проголошувати проти волі тих, хто любить політичні ігрища та схильний до компромісу. І цей слоган варто включити до популярних мусульманських вимог під час церемонії хаджу.

Проблеми ісламського світу повинні дискутуватися під час хаджу. Після потреби бути готовим захистити іслам та колективну ідентичність мусульман, другою важливою проблемою мусульман є питання пригноблених і воюючих націй, що були розорені та придушені рукою гріха, куфру (невіри – прим.

перекладача) і пихатості. Ці нації змушені жити в найбільш складних умовах. Пригноблена палестинська нація є яскравим цьому зразком. Палестинці виселені зі своєї батьківщини на 40 років (промова 1989 – прим. перекладача) або живуть як іноземці у своїй країні. Це болюча рана, що була завдана тілу ісламської умми багато років тому. Ця рана була організована колоніальними та антиісламськими державами і завдана світу ісламу злочинними руками сіоністів.

Рана дає про себе знати щодня. І так повели себе міжнародні організації та деякі європейські держави. Отже, група мусульман була пригноблена й вони очікують, що одного дня їх можуть вбити. Що мусульмани повинні робити у цьому відношенні? Чи є якесь рішення окрім хаджу? Фактор, що змушує нахабні сили тремтіти від страху, це маси. Інакше, це не матиме значення, якщо декілька урядів зберуться разом на певній конференції, що проходить на кінці світу, й прийматимуть рішення. Вони нікого не турбують. Навіть якщо вони приймуть сотню резолюцій, це не матиме значення. Хіба це не доказ, що так багато резолюцій проти окупантів сіоністів були прийняті в обрізаному вигляді? Це означає, що ті резолюції цілком даремні. Фактор, який справді лякає та зупиняє нахабні сили, це присутність народу. Яка нагода може бути кращою, аніж хадж? Під час хаджу два мільйони мусульман з усіх ісламських країн збираються разом. Якщо ви запитаете кожного з них: «Що ви відчуваєте із приводу Горажде (місто у Боснії, де протягом Боснійської війни 1992-1995 точилися бої між сербами та боснійцями – прим. перекладача)?», він вам відповість: «Я хочу поїхати у Горажде і захищати мусульман, які там живуть.» Хіба не жаль втратити таку общину? Хіба не жаль втратити таку чудову спільноту, що має так багато благословень і врятувала життя стільком мусульманам? Але чи є це спробою політизувати хадж?

Відповідальність Організації ісламського співробітництва: захищати Палестину

Сьогодні Організація ісламського співробітництва – чиїм обов'язком та філософією існування є захист Палестини – має обов'язок до спротиву. Вона повинна мобілізувати ісламський світ проти цього віроломного кроку сіоністів та їх прибічників. Не зважаючи на різницю, яка є між ними, більшість пихатих західних урядів мають одну спільну рису: вони підтримують сіоністський режим.

ЧАСТИНА IV. ЗЛОЧИНИ

Злочини в Газі

З іншої сторони, злочини, вчинені сіоністськими злочинцями протягом історичних подій у Газі – вбивства цивільних, знесення житлових будинків, саджання на палю немовлят, бомбардування шкіл та мечетей, використання фосфорних бомб та іншої незаконної зброї, блокування поставок їжі, ліків, палива та інших життєво важливих речей, що продовжуються майже два роки (промова 2009 – прим. перекладача) та численні інші злочини – довели, що варварська і злочинна природа лідерів фальшивої сіоністської держави не змінилися щонайменше із перших десятиліть катастрофи в Палестині. Точно така ж політика і така ж брутальна й безжальна природа – яка спричинила трагедії, що сталися у Дейр-Ясіні, Сабрі й Шатілі – продовжує правити темними серцями й думками сьогоденішнього тагуту (поклоніння окрім Бога – прим. перекладача). Звичайно, технологічна перевага зробила такі злочини більш різноманітними й більш трагічними.

Атака на Палестину та роздмухування розбрату як помста за Хезлоллу

Те, що сталося в Палестині частково є наслідком спроби Ізраїлю компенсувати ту ганьбу, якої він зазнав у Лівані. Лєвова частка цього тиску, цих щоденних убивств у Палестині, цих атак у різних місцях – чи то на східному узбережжі, чи то в Газі – це відбувається через ганьбу, якої вони зазнали, й вони хочуть скинути уряд Хамасу. Я хочу звернути увагу наших палестинських братів на те, що ми разом з палестинським народом як і усі мусульманські народи будемо турбуватися про те, щоб не перевести конфронтацію між народом і окупантами в конфронтацію між народами. Це те, чого прагне ворог. Ворог намагається нацькувати палестинців проти палестинців, та іракців проти іракців. Кожен має бути пильним щодо цього. Сьогодні єдність є найважливішою потребою народу Палестини та в інших частинах світу також.

Ізраїльський задум за фасадом здійснюваних злочинів

Вони хочуть прояснити для світової громадськості дві речі. Першою є те, що ця ракова пухлина (тобто Ізраїль – прим. перекладача) повинна бути збережена за будь-яку ціну. Друге, у чому вони намагаються переконати світ, що мають місце примус та залякування і що їх не турбує що про них говорять.

Іншими словами, вони намагаються переконати світову громадськість в тому, що ніякі міркування та ніякі дії не будуть ефективними проти американських багнетів та військової сили.

Звичайно, поки що вони переможені, незважаючи на всі ці удавання сили, вони не досягли своєї цілі. Чому? Тому що Палестина не здалася. Вони хочуть примусити палестинську націю здатися шляхом тиску, вбивств, брутальності, а також тупотінням на всіх світових маніфестаціях. Вони хочуть, щоб палестинська нація здалась безумовно й забула про свої легітимні вимоги. Але поки що вони не досягли успіху. Всупереч думці Америки та Ізраїлю, примус не працює. Працює сила духу та віра людей, котрі мають сказати останнє слово з усіх питань і з цього питання також.

Повна підтримка Заходу ізраїльських злочинів

Звичайно, Америка та західні держави відкрито виражають повну підтримку Ізраїлю, який відверто порушує міжнародні конвенції. Ці держави показують світові, що вони використовують міжнародні конвенції та організації в якості інструментів. Вони лише використовують ці міжнародні конвенції та організації для просування власних інтересів та не мають поваги до них. Немає сумніву, що Ізраїль зміг би вижити без економічної, політичної та пропагандистської підтримки наддержав. Отже, Америка є співучасником усіх цих злочинів Ізраїлю.

Іще з часу появи ракової пухлини сїонізму в цьому регіоні, західні держави працювали в колаборації із сїоністським режимом. Для Ізраїля була поставлена задача захищати інтереси західних держав у ісламському регіоні. Іншими словами, обов'язком Ізраїлю є тримання ісламських країн у постійному занепокоєнні, становлячи загрозу для їх безпеки, так що вони не можуть об'єднатися і створити серйозну й злагоджену коаліцію, таким чином перешкоджаючи їм використовувати свої можливості, багатство та людські здібності задля просування своїх інтересів. Це було відповідальністю західних держав робити все для збереження цієї ракової пухлини в регіоні. Звичайно, сьогодні цю роль переважно відіграє Америка.

Помилка Хосні Мубарака під час облоги Гази

Наприклад, народ Єгипту бачив, що їхній лідер здійснював найбільші й найогидніші злочини для Ізраїлю. Якби Хосні Мубарак не співпрацював з Ізраїлем у випадку облоги Гази, Ізраїль не зміг би так натиснути на народ Гази. Ізраїль не зміг би вчинити того злочину без його підтримки. Однак Хосні

Мубарак втрутився й допоміг Ізраїлю заблокувати дорогу в Газу. Тоді вони зрозуміли, що народ Гази прокопав тунелі під землею. Для того, щоб не дати пригнобленому народу Гази скористатися цими тунелями, вони збудували сталеву стіну навколо них, яка входить у глибину на 30 метрів і перерізає тунелі. Хосні Мубарак був тим, хто зробив це. Народ Єгипту бачив ці речі, й тому це ранило його гордість. Подібні речі траплялися і в інших країнах.

Якби Хосні Мубарак не допомагав Ізраїлю в питанні Гази, вони б не змогли взяти Газу в облогу. Палестинці узяті в облогу в Газі – й вони вже чотири роки під облогою (виступ 2011 – прим. перекладача). Під час 22-денної війни палестинські чоловіки, жінки й діти були спалені на смерть ізраїльтянами, а їхні домівки зруйновані. Проте вони не пустили гуманітарні конвої щоб допомогти цим людям. Не лише народ Єгипту, але також люди з інших країн – включаючи нашої – хотіли допомогти їм через Єгипет, але Хосні Мубарак не дозволив. Такою була ситуація в Єгипті й це розчарувало людей. Народ Єгипту принижений тим, що діючий уряд підтримує Ізраїль і сліпо підкоряється Америці. Це головна причина руху. Єгиптяни – мусульмани.

Залежна єгипетська система погіршилася настільки, що єгипетський народ вперше у своїй історії побачив, що під час війни Ізраїлю проти їхніх братів у Газі, їхній уряд був у таборі Ізраїлю. Вони усвідомили, що їхній уряд не лише відмовився допомагати палестинцям, але й був доволі активним у ворожому таборі. Історія ніколи не пробачить Хосні Мубараку те, що він був довіреною особою та колаборантом Ізраїлю та Америки під час жахливої облоги накладеної на народ Гази під час 22-денної війни, коли вбивали жінок, чоловіків та дітей. Лише уявіть, як страждав народ Єгипту в ті дні. Національне телебачення одного разу показало сильні співчуття, які виражав народ Єгипту. Вони говорили зі сльозами на очах про їхню ситуації і про те, як їх позбавили можливості допомогти палестинським братам. Як довго можуть віруючі люди Єгипту терпіти це? Те, що ми сьогодні бачимо в Каїрі та інших містах Єгипту, це вибух праведного гніву та виверження невиражених емоцій, що накопичувались багато років у серцях розкріпачених єгипетських чоловіків та жінок в результаті дій немусульман, зрадницького та компрадорського режиму.

Світ ісламу: зайнятий сторонніми питаннями

Звісно, вони намагаються зайняти чимось ісламський світ. Сьогодні події, що мали місце в Палестині, є результатом того, що ісламський світ зайнятий сторонніми питаннями. Сьогодні справжні трагедії мають місце у Палестині, Газі та на Західному Березі. Події, що сталися в Мецці не можуть бути недооціненими. То дуже важливі моменти. Вони витісняють мусульман із

їхнього фундаменту та їхніх домівок лише тому, що вони моляться. Очищення ісламських робіт від характерних ісламських рис є однією з небезпек, що відбуваються перед очима мусульман у світі. Кожен є настільки зайнятим сторонніми й несуттєвими питаннями, що не розуміє того, що відбувається в ісламському світі. Це інтрига, що була таємно підготовлена ворогами проти ісламського світу.

Смертельна облава сіоністів на флотилію допомоги для Гази

Брутальна і злочинна атака сіоністського режиму на флотилію, що везла допомогу для Гази є ще одним кільцем у ланцюжку великих злочинів, скоєних злочинним сіоністським режимом під час сьомого десятиріччя свого ганебного існування. Це приклад іще одного кричущого й безжалісного вчинку, із яким мусульмани регіону, особливо пригноблений народ Палестини, зіштовхуються декілька десятиліть. Цього разу, це не був ісламський чи арабський конвой. Скоріше, це був конвой, що представляв глобальну громадську думку та людську совість із усього світу. Ця злочинна атака повинна переконати кожного в тому, що сіонізм є сучасною, більш лютою формою фашизму, що підтримується державами, котрі заявляють про свою підтримку свободи та людських прав – особливо, американським урядом.

Америка, Великобританія, Франція та інші європейські держави, котрі надають політичну, медійну, військову та економічну підтримку цим природженим убивцям і які завжди є опорою для трагедій, що вони вчиняють, повинні відповісти за свої дії. Люди із пробудженою совістю із усього світу повинні серйозно обміркувати з яким небезпечним феноменом людство має справу в критичному близькосхідному регіоні. Кровожерливий, безсоромний та божевільний режим нині править окупованою Палестиною та її пригнобленим і осиротілим народом. Що означає трирічна блокада їжі та ліків, накладена на півтора мільйони жінок, чоловіків і дітей, що живуть в Газі? Як може хтось виправдати вбивства, позбавлення волі та щоденні тортури молоді в Газі та на Західному Березі?

ЧАСТИНА V. СВІТЛІ ПЕРСПЕКТИВИ

Розділ 1. Рішення

Переговори: заборонені й даремні

Палестинська нація не повинна й не може домагатися своїм прав і свобод на конференціях, організованих лідерами арабських країн. Ці конференції, якщо й не зловісні, так принаймні даремні для пригноблених палестинців. Лідери, що зібрались разом у ті дні в ім'я Палестини – якщо вони справді турбуються про збереження Палестини, повинні прийняти остаточну й рішучу позицію проти лицемірної пропозиції американського президента, а також наважитися на негайні поставки зброї, забезпечувати фінансове та політичне сприяння для бійців, що борються в окупованій Палестині. Вони не повинні обмежуватися пустими заявами. І якщо цього не станеться – як не було цього досі й не буде у майбутньому, з огляду на нинішню ситуацію в арабському світі та його лідерів – палестинські бійці повинні покласти на Бога та свої популярні ісламські сили, й вони повинні знати: «Скільки з дозволу Аллаха нечисленних загонів перемагало загонами численні. Аллах – із терплячими!» [Святий Коран, 2:249]

Національна віра: перевершує ядерну силу

Вони не знають, що є така сила, яка перевершує їхню ядерну силу. І це сила народу країни. Нація, яка вірить в єдине ідеологічне підґрунтя й рішуче відстоює його: таку націю не підкорить жодна сила, нехай це буде ядерна сила, чи щось сильніше або слабкіше. Вони недооцінили силу нації та силу Аллаха Великого, який стоїть за силою духу, рішучістю й вчинками нації. «Кожного з цих і з інших наділяє Господь твій.» [Святий Коран, 17:20] Аллах Великий допоможе будь-якій групі людей, котрі працюють над досягненням мети, в яку вони вірять. Якщо група людей має віру в Бога, тоді в десять разів складніше з ними битися й перемогти їх. Хіба легко перемогти таку групу? Кожен, хто боротиметься проти сили нації та її людей, зазнає невдачі. Америка також зазнає поразки. Ті люди хочуть зламати спротив палестинської нації, але не можуть цього зробити.

Але що ж трапиться вкінці, як би то не було? Подія, що сталася сьогодні, має поверхневий та внутрішній аспекти. На поверхні лежить те, що я вже обговорював раніше: група людей пригнічує жінок, чоловіків, старих жінок, дітей та інших, покладаючись на примус та багнети, танки, зброю та

американську політичну підтримку. Вони вбивають цих невинних людей, зносять їхні будинки, вдягають їх у кайдани, принижують, образливо виганяють з рідних домівок та переселяють цілі сім'ї. Це те, що лежить на поверхні. Внутрішнім аспектом питання є те, що їхня беззаперечна перевага в силі тане із середини. Палестинці це розуміють. Бойові палестинські організації – включаючи ФАТХ, Хамас, Народний фронт визволення Палестини, Ісламський джігад, Хезболла та інші – зібрались разом і прийняли рішення. Вони усі дійшли єдиного висновку й зрозуміли, що єдиним шляхом збереження Палестини є готовність до самопожертви. Вони знають мучеництво і усвідомлюють, що ворог безпомічний перед мучеництвом, мученицькою місією й тими, хто не боїться смерті. Ясир Арафат оголосив (промова 2002 – прим. перекладача), що він готовий до мучеництва: це добре рішення. Ми сподіваємось, що він не передумає і дотримає слова. Особа, яка зазнала мучеництва на шляху до Бога залишається живою: його думки і характер залишаються живими. А той, хто добровільно не йшов на самопожертву в ім'я своїх ідеалів, може залишатись фізично живим деякий час, але його характер та ідентичність помруть разом з тілом. Мучеництво: це те, що народ Палестини здійснює. Ми сподіваємося, що чиновники Палестинської Національної Адміністрації дотримаються своїх слів. Ми сподіваємось, що вони будуть супроводжувати свій народ на своєму шляху та відмовляться здатися. Ворог слабшає щоденно.

Загальні настанови для боротьби із сіоністським режимом

Ось що повинно бути загальними настановами для боротьби із окупаційним режимом:

а) Стримування окупаційного режиму в межах окупованих палестинських земель, обмеження можливостей економічного та політичного маневру для цього режиму й обрізання його зв'язків із навколишнім середовищем.

б) Допомога палестинському народові чинити спротив і боротьбу на його рідній землі та постачання їм усього необхідного допоки палестинці не досягнуть безальтернативної перемоги.

Спротив народу Палестини: завада для Ізраїлю

Звісно, палестинська нація є сильною: вона довела це. Палестинська нація показала, що має силу до спротиву. Вона довела свою високу вмотивованість і що безсумнівно буде розбивати зуби брутальному, спраглому до крові агресору. Своїм спротивом і непохитністю палестинська нація створила велику

й нерозв'язну проблему для фальшивої окупаційної сіоністської держави, проблему, із якою ця фальшива держава не зіштовхувалась останні 50 років. Тиск, який сіоністи та їхні прибічники чинять на пригноблений народ Палестини є наслідком того, що палестинський повстанський рух створив таку проблему для світової пихатості та колоніалізму, що всі розрахунки сіоністів виявились хибними.

Звичайно, світ ісламу повинен всерйоз узяти до уваги це питання. Світ ісламу повинен пам'ятати про це. Слід прийняти на себе відповідальність щодо цього питанням та виконати її. Тоді, якщо ці речі належним чином будуть доведені до кінця, і якщо буде милість Аллаха, настане світле майбутнє.

Ліки для Палестини: іслам та єдність

Завдяки ісламу та єдності, афганські муджагиди змогли вигнати іноземну армію (промова 26 листопада 2001, мова, ймовірно іде про вигнання радянської армії із Афганістану – прим. перекладача) і якби вони продовжували покладатися на ці два фактори, вони змогли б установити такий тип уряду, який вони хочуть і заслуговують та змогли б скинути нинішній залежний режим. Ці два фактори є ліками також для усіх проблем, від яких потерпають Ліван і Палестина.

Розділ 2. Оманливості

Оманливість: палестинське питання є арабським питанням

Звичайно, багато арабських держав зганьбилися у випадку Гази та у випадку інших питань, що передували питанню Гази. Коли б вони не висловлювалися з питання Палестини, то повторювали, що питання Палестини є арабським питанням. Коли б не доходило до дії, питання Палестини завжди зникало з їхнього порядку денного. Замість того, щоб допомогти Палестині та палестинцям, своїм арабським братам, вони уникають відповідальності. Якщо вони не вірять в іслам, то принаймні повинні відчувати етнічну арабську спільність. Вони провалили цей тест жалюгідно. Історія пам'ятатиме про це. Відплата й покарання не чекатимуть Судного Дня. Вони отримають відплату й покарання у цьому світі, так само як божа допомога тим, хто зайнятий джігадом не буде відкладена на той світ. В аяті, процитованому на цій зустрічі (зустріч 27 лютого 2010 із лідерами бойових палестинських груп – прим. перекладача) – який також повторив пан Халед Машаль – ангели кажуть: «Ми – ваші покровителі в житті земному й наступному!» [Святий Коран, 41:31] Отже, боже сприяння присутнє не лише в житті наступному. У цьому світі, ангели господі й духовні сили сприяють «тим, які говорять: «Господь наш – Аллах!» - а потім ідуть прямим шляхом.» [Святий Коран, 41:30]

Інколи, деякі люди кажуть, що Палестина є арабським питанням. Що це значить? Якщо це означає, почуття кровної спорідненості є сильнішим поміж арабами, які хочуть виразити Палестині більшу відданість та більше боряться за них, то це є бажаним і ми вітаємо це. Але якщо це означає, що глави деяких арабських держав повинні не звертати уваги на крики допомоги палестинського народу, які адресовані усім мусульманам, якщо це означає, що вони можуть співробітничати із безжальним окупантом і ворогом у такому важливому випадку, як трагедія Гази і водночас гучно засуджувати інших, хто не зміг залишитися байдужим до обов'язку допомогти Газі, тоді жоден гордий і чесний мусульманин чи араб не прийме цього і не слухатиме промовця незгоди і ганьби. Це те саме, що й логіка Ахзама, який бив свого батька і кричав на людей, котрі хотіли втрутитися. Після нього, його син захотів бити діда кулаками. Ця байка є джерелом арабського прислів'я:

ان بنی رماونی بالدم شنشنه اعر فها من اخزم

Оманливість: неможливо стерти Ізраїль

У сучасному світі були країни, чії уряди управлялися протягом 50-60 років тими, хто не належав до цих країн. Але ситуація змінилася потім і

окупанти були усунені. Ви бачили, як унаслідок розпаду Радянського Союзу багато країн були повернуті своїм народам. Такі речі є можливими і не безпрецедентними в світі: це сталося у наш час у нас перед очима. Це ж саме повинно очікувати Палестину й це станеться рано чи пізно.

Іран опонує як окупаційній сіоністській державі, так і її народові

Людина висловила свою думку про тих, хто живе в Ізраїлі. Звичайно, те що він сказав є хибним. Буде помилкою заявити, що ми – друзі народу Ізраїля, так само як ми є друзями народів багатьох країн. Така заява є нелогічною. Хто є народом Ізраїля? Ним є ті, хто захопив палестинські будинки, батьківщину, ферми та бізнес. Народ Ізраїлю є інструментом в руках сіоністських елементів задля досягнення їхніх цілей. Мусульманська нація не може бути байдужою до народу, що використовувався як інструмент в руках архіворогів мусульман світу. У нас немає проблем з іудеями. У нас немає проблем із християнами. У нас немає проблем з послідовниками інших релігій світу. Але у нас є проблеми з тими, хто захопив палестинську землю й це не лише сіоністський режим, який окупував землю. Такою є позиція Ісламської Республіки. Такою є позиція Революції. Такою є позиція іранського народу. Хтось зробив хибну заяву і була відповідна реакція. Що ж, необхідно покласти край цьому питанню. Робити кілька заяв тут і там, викликаючи різні реакції, не коректно. Це може викликати напругу в країні. Хибна заява була зроблена, а саме: це в минулому. Заява не відображає позицію Ісламської Республіки. Ізраїль відрізняється від інших країн тим, що його народ, а не народи інших країн, живе на окупованих землях. Єврейські поселення в Палестині сьогодні використовуються тими людьми, яких ми знаємо як народ Ізраїлю. Вони є тими, кого озброїла фальшива сіоністська держава, щоб воювати із палестинцями так, що палестинці не сміють наближатися до цих поселень.

Розділ 3. Обіцяна перемога

Божя обіцянка: звільнення Кудсу

Не зважаючи на усі справедливі занепокоєння, що були висловлені, з допомогою Аллаха, багато з вас зустрінуть той день, коли мусульмани відновлять контроль над святим Кудсом. Ми можемо дожити або не дожити до цього дня, але одного дня народ Палестини та народи світу стануть свідками звільнення Кудсу (промова 27 лютого 2010 на зустрічі із лідерами бойових палестинських груп – прим. перекладача).

Ізраїль та Америка: приречені на знищення

Наша позиція щодо питання Палестини чітка. Ми переконані, що знищення ізраїльського режиму є вирішенням питання Палестини. Не кажіть, що це є неможливим. Не існує «неможливих» речей у світі. Усе можливо. Сорок років минуло (промова 1991 – прим. перекладача) після встановлення сіоністського режиму й він може пережити наступні сорок років, але доля Ізраїля – бути знищеним. Він приречений на знищення. До цього часу, ніхто не міг подумати, що східна наддержава (СРСР – прим. перекладача) розпадеться так, як це сталося. Два роки тому, якби хтось сказав, що східна наддержава буде знищена, деякі люди звинуватили б його в наївності. Того дня, коли імам Хомейні написав у своєму листі до Горбачова, що марксизм буде відправлений до музеїв, деякі люди презирливо посміхалися. Його пророцтво збулося через два чи три роки. Усе змінилося менш, ніж через рік після смерті імама Хомейні. Так чому ж ці речі є неможливими?

Американська сила також згортається. Америка також розпадеться на частини. Ця пекельна сила не може бути вічною. Ізраїль також зникне. Так говорить іранський народ та Ісламська Республіка, і так станеться. Це станеться завдяки вашій пильності та пильності мусульманських націй. Ми повинні докладати зусиль. Це наш обов'язок – докладати зусиль.

Героїчна оборона Палестини молодими поколіннями

Ця епопея є продовженням легітимної боротьби палестинців, боротьби, що надихається ентузіазмом молодого покоління, що загартоване революційними діями і джігадом. Це свідчить, що нинішнє покоління обрало правильний шлях до перемоги, шлях, яким нинішнє покоління налаштоване йти рішуче й непохитно.

Я вітаю всю палестинську націю – особливо тих, хто вів джігад та слідував шляхом інтифади. Я хочу сказати вам, що ваш рух отримуватиме зростаючу підтримку від мусульман та революціонерів. І з допомогою Аллаха, у кінцевому підсумку ви обеззброїте окупантів.

Ісламська Республіка Іран із гордістю продовжуватиме підтримувати цей священний рух і найбільш благочестиві люди Ірану продовжуватимуть молитися за ваш успіх.

«Якщо ви допоможете Аллаху, то він допоможе вам та ствердить ваш поступ!» [Святий Коран, 47:7]

Перемога: гарантована Святим Кораном

Любі мої, чим більше іранська нація наблизатиметься до Святого Корану, тим ближчою вона буде до гідності, порятунку, блаженства і перемоги. Порятунок усіх націй світу залежить від наближення до ісламу та Святого Корану. Це ж саме стосується і Палестини. Зауважте, що в Палестині при владі 50 років був окупаційний уряд. Протягом цього часу, певні дії вчинялися задля боротьби з цим режимом, однак вони не досягли результатів. Чому? Тому що релігія Господа, ісламська віра та коранічні настанови не були критеріями для цих дій. Сьогодні палестинська нація бореться з ворогом в ім'я ісламу і ця боротьба б'є в основу ворожого табору.

Божя обіцянка праведним муджагидам

Нинішня ситуація в Палестині має ознаки ясного майбутнього, яке Господь пообіцяв праведним і стійким муджагидам і ця обіцянка пустою бути не може. Гнітючий і брутальний сіоністський режим – підтримуваний Америкою, глобальним сіонізмом та реакційними християнами – гадає, що зможе перемогти палестинську націю своїми злочинами та спричиненими цим трагедіями. Сіоністський режим гадає, що зможе примусити Палестину здатися. Це велика помилка й ті, хто її вчиняє будуть суворо покарані у майбутньому. Тель-авівські кати лише вбивають невинних людей і знищують міста, але вони не спроможні підірвати тверду рішучість палестинських муджагідів. Інтифада – божий знак і вона суворо покарає ганебних злочинців.

Обіцянка єдиної ісламської ідентичності

Погляньте на нинішню ситуацію в Палестині – в якій уряд, що дотримується беззаперечного принципу «звільнення від сіоністської окупації»

прийшов до влади (вочевидь мається на увазі прихід до влади в Газі уряду Хамас – прим. перекладача) – і порівняйте це із самотністю, ізоляцією та слабкістю палестинської нації у минулому... І погляньте на молоде покоління в ісламських країнах, процвітаюче покоління із нахилом до ісламських цінностей та зростаючою ненавистю до Америки і заходу. Споглядання усіх цих речей дає чітку картину хворобливої вдачі та провальної політики західних нахабних сил, особливо Америки. І це дає надію на формування єдиної ісламської ідентичності.

Спротив піднімає прапор Палестини

Я бачу ясно, що в недалекому майбутньому Палестина та її прапор привернуть увагу всього світу проти волі Америки, сіоністів та скомпрометованих елементів у деяких державах регіону. Для того, щоб це важливе майбутнє сталося, потрібно лише щоб народ Палестини залишався пильним. Вони не повинні припиняти боротьбу через принизливе життя. Вони не повинні припиняти говорити правду про коротке принизливе життя під окривавленим мечем ворога. На щастя, вони досі не припиняють цього.

Представники покоління, яке здало Палестину ворогові, вже давно відійшли і представники покоління, яке вирішило вести переговори – в надії здобути основні життєві блага – вимирають. Нинішнє покоління рішуче виправдати те, чого слід очікувати від мусульманської нації, покладаючись на іслам та свої знання Святого Корану. Це ознаки великої задачі, яку вони взяли на себе.

Окупанти Палестини не повинні постійно думати про залучення інших країн до цього питання та пред'явлення претензій до Ісламської Республіки Іран за підбурювання палестинців. Їх необов'язково комусь підбурювати. Завдяки ісламському пробудженню, ісламські нації сьогодні пильні. Їх необов'язково хтось повинен надихати чи казати що робити. Вони не потребують чийогось поплескування по плечу. Вони знають що робити. Сьогодні палестинська молодь діє, знайшовши шлях гідності, щастя та ісламської віри. Звичайно, чисті серця щирих людей у світі ісламу б'ються за них. Це співчуття наявне не лише в Ірані. Якщо ви підете до Єгипту, то побачите те саме. Якщо ви підете до Африки, то побачите те ж саме. І так само в Азії та на Близькому Сході. Якщо ви підете до будь-якої ісламської країни – не дивлячись на те, яку саме ісламську конфесію народ цієї країни сповідує – ви побачите, що їхні серця б'ються за Палестину та її народ.